

உ
சுவாமிநார்

அனகலத்வு நெற்கு ஸ் வட்டரத்தை சேர்ந்த
அடியர்

தீருமதி கணபதிப்பிள்ளை தையலம்மை

அவர்கள் சிவபதமடைந்தமை குறித்த

நீனைவு மலர்

30.10.2006

Digitized by Neelambari Foundation
neelambari.org | savanaram.org

உ
சுவமயம்

அனாவதீவு தெற்கு வம் வடபரத்தை சேர்ந்த

அமரர்

திருமதி கணபதிப்பிள்ளை கையலம்மை

அவர்கள் சிவபதமடைந்தமை குறித்த

நனைவு மலர்

30.10.2006

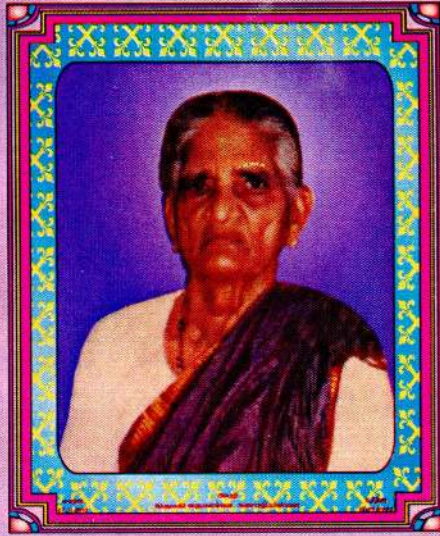
சமர்ப்பணம்

எம்மையெல்லாம் கண்ணிமைபோல்
காத்துப் பேணி வளர்த்து அன்புவழி நடத்தி
அரவணைத்து ஆளாக்கி இத்தரணியில்
வாழ்வாங்கு வாழவைத்து எம்மைப்
பிரிந்து சென்ற தெய்வமே
எமது துயர்தீர உமது ஆத்மா சாந்தி பெற
உங்கள் பாதக்கமலங்களில்
இம்பலரைக் காணிக்கையுடன்
சமர்ப்பிக்கின்றோம்

குடும்பத்தினர்

2-
செய்யம்

தோற்றம்
06-07-1913

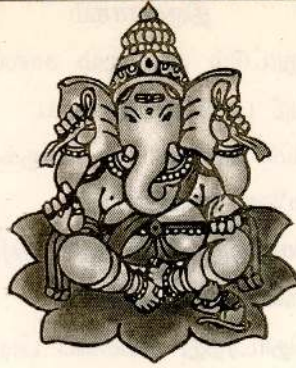
மறைவு
16-09-2006

அமரர்

திருமதி கணபதிப்பள்ளை தையலம்மை

தித் வண்பு

ஆயிரகு வியலகுடல் பூட்டாதிக்கனி பதினாதிதில்
பூயாட அபூபக்கத் தசவிதயினில் - மணிய்புகி
கணபதிப்பள்ளை மணையி ததலலர்மை தயலமம்
மணல் சந்திரியகுடல் ஆயாத்தித் கத்திதயி பாதல் சேர்க்குதவி கிணக்கு

திருச்சிற்றம்பலம்

விநாயகக் கடவுள் துதி

தேவர்தொழு தெழுங்கருணைச் செல்வனே போற்றி!

சிறந்தொளிரு மங்கலசொ ரூபனே போற்றி!

ஓவறுசித் திகளனைத்தும் உதவுவோய் போற்றி!

ஒலிகெழுகிண் கிணிபாத சாலநூ புரங்கள்

மேவியொளிர் சரணனே போற்றி! மத தாரை

விரவியதிண் கபோலனே போற்றி! நின தருளால்

பாவமொடு பலபிணியும் பம்புவுறு மைகளும்

பலவான இடர்களையும் பாற்றுக இன் புறவே.

-விநாயக புராணம்-

தேவாரம்

திருவே என் செல்வமே தேனே வானோர்

செழுஞ்சுடரே செழுஞ்சுடர் நற்சோதிமிக்க

உருவே என் உறவே என் ஊனே ஊனின்

உள்ளமே உள்ளத்தின் உள்ளே நின்ற

கருவே என் கற்பகமே கண்ணே கண்ணிற்

கருமணியே மணியாடு பாவாய் காவாய்

அருவாய் வல்வினை நோய் அடையா வண்ணம்

ஆவடுதண் டுறையுறையும் அமர ரேறே.

திருவாசகம்

பால் நினைந்தாட்டும் தாயினும் சாலப்
பரிந்துநீ பாவியே னுடைய
ஊனினையுருக்கி உள்ளொளி பெருக்கி
உலப்பிலா ஆனந்தமாய
தேனினைச் சொரிந்து புறம் புறம் திரிந்த
செல்வமே சிவபெருமானே
யானுனைத் தொடர்ந்து சிக்கனப் பிடித்தேன்
எங்கெழுந் தருளுவதினியே.

திருவிசைப்பா

இடர்கெடுத் தென்னை ஆண்டுகொண் டென்னுள்
இருட்பிழம் பறவெறிந் தெழுந்த
சுடர்மணி விளக்கின் உள்ளொளி விளங்குந்
தூயநற் சோதியுட் சோதீ!
ஆடல்விடைப் பாகா! அம்பலக் கூத்தா!
அயனொடு மாலறி யாமைப்
படரொளி பரப்பிப் பரந்துநின் றாயைத்
தொண்டனேன் பணியுமா பணியே

திருப்பல்லாண்டு

மிண்டு மனத்தவர் போமின்கள்
மெய்யடியார்கள் விரைந்து வம்மின்
கொண்டும் கொடுத்துங் குடிகுடி ஈசற்கு
ஆட்செய்மின் குழாம்புகுந்து
அண்டங் கடந்த பொருள் அளவில்லதோர்
ஆனந்த வெள்ளப்பொருள்
பண்டும் இன்றும் என்றும் உள்ள பொருளென்றே
பல்லாண்டு கூறுதுமே.

திருப்புராணம்

மூவிரு முகங்கள் போற்றி முகம் பொழி கருணைபோற்றி
ஏவரும் துதிக்க நின்ற ஈராறு தோள்கள் போற்றி
காஞ்சிமாவடி வைகுஞ் செவ்வேள் மலரடிபோற்றி அண்ணான்
சேவலும் மயிலும் போற்றி திருக்கை வேல் போற்றி போற்றி

திருப்புகழ்

ஏறுமயி லேறிவிளை யாடுமுக மொன்றே
ஈசனுடன் ஞானமொழி பேசுமுக மொன்றே
கூறுமடி யார்களவினை தீர்த்தமுக மொன்றே
குன்றுருக வேல்வாங்கி நின்றமுக மொன்றே
மாறுபடு சூரனை வதைத்தமுக மொன்றே
வள்ளியை மணம்புணர வந்தமுகமொன்றே
ஆறுமுக மானபொருள் நீயருளல் வேண்டும்
ஆதியருணாசல மமர்ந்த பெருமானே.

வாழ்த்து

வான்முகில் வழாது பெய்க மலிவளஞ் சரக்க மன்னன்
கோன்முறை அரசு செய்க குறைவிலா துயிர்கள் வாழ்க
நான்மறை அறங்கள் ஓங்க நற்றவம் வேள்வி மல்க
மேன்மைகொள் சைவநீதி விளங்குக உலகமெல்லாம்.

சாமியே சரணம் ஐயப்பா

அனலைதீவு ஐயனார் துதி

பூரணைக்கிறைவா போற்றி!

புட்கலை கணவா போற்றி!

வாரணம் ஏறி எங்கள்

வருந்துயர் களைவாய் போற்றி!

ஆரணச் சுருதி ஏத்தும்

அடல் உருத்திர அண்ணலென்று

காரணங் கருதி ஏத்தும்

கடவுளே போற்றி போற்றி!

அரிகரன் புதல்வா போற்றி!
ஐங்கரன் துணைவா போற்றி!
சபரிமா மலையில் வந்தே
தண்ணருள் பொழிவாய் போற்றி!
உரிமையாய் அனலைதீவில் உறைந்து
எமக்கு அருள்வாய் போற்றி!
திரிபுரம் எரித்த எங்கள்
சிவன் திருமகனே போற்றி!

வெள்ளை வாரணத்து அமர்ந்து
வினையெலாம் களைவாய் போற்றி!
கள்ளத்தை மனத்து அகற்றி
கருணையைப் பொழிவாய் போற்றி!
உள்ளத்துள் உண்மை என்ற
ஒளியினைத் தருவாய் போற்றி!
பள்ளத்தில் வீழ்ந்திடாது உன்னன்புப்
பாதத்திற் சேர்ப்பாய் போற்றி!
திருச்சிற்றம்பலம்

**சொர்க்கத்தைத் தேடி நாம் எங்கும் போக
வேண்டியதில்லை.**
கட்டுப்பாடான வாழ்க்கை, நல்லொழுக்கம் பிறரிடம்
நாம் காட்டும் தூய அன்பு, நமக்கு உதவ முடியாத
ஜீவன்களிடமும் காட்டும் கருணை இவற்றினால்
நம்முடைய மனதிற்குக் கிடைக்கும் நிறைவே
சொர்க்கமாகும்.

வாழ்க்கைப் பாதையில்...

இலங்கை வளநாட்டின் செந்தமிழர் திருநாடாம்
 யாழ்ப்பாணத்தின் தென்பால் சப்த தீவுகளில் ஐயனார்
 “அஞ்சேல்” என்று அபயமளித்து எந்நாளும் அருள்பாலிக்கின்ற
 அனலையம்பதியிலே செல்வச்செழிப்போடு வாழ்ந்த பக்திமான்
 நாகலிங்கம் வள்ளியம்மை தம்பதிகளுக்கு அவர்களின்
 இல்லறத்தின் பயனாக நல்மணிகளான, நல்முத்தாய்
 நாகமுத்துவையும் நற்குணவான் ஐயம்பிள்ளையையும்
 தையலவன் தையலம்மையையும் தர்மசீலனாம்
 சோமசுந்தரத்தையும் நற்குணத்தாள் பார்வதியையும் தங்கமான
 தங்கவேலுவையும் பண்பாளன் சுப்பையாவையும் நல்லாள்
 இராசமணியையும் இலங்குபுகழ் லெட்சுமியையும் மக்களாகப்
 பெற்றது மாண்புறு வாழ்வன்றோ!

இல்லறமென்னும் வாழ்வதனில் வசந்தம் வீசிட
 தாருண்யனான அழகுபொருந்திய ஆணழகன்
 கணபதிப்பிள்ளையை கரம்பிடித்து இல்வாழ்வை தொடங்கினரே!
 நல்லறத்தின் பயனாக சிலையணை வடிவுடைய செல்வ
 மக்களைப் பெற்று சிறப்புடனே வாழ்ந்திட்டார்.

நல்முத்துக்களாய் வந்துதித்த தானைத் தலைவன்
 போல் பொறுப்புடைய தலைமகனாம் கந்தசாமியையும்,
 நற்குணத்தோன் திருஞானத்தையும் தருமர் போல் விளங்கிய
 குமரேசனையும் பொறுமையின் சின்னமான
 சியாமளவல்லியையும் ஒருங்கமைத்த நல்லாள்
 யோகராணியையும் உத்தமனாய் உருவெடுத்த அருமை மகன்
 தில்லையம்பலத்தையும் பெற்று பெருவாழ்வு வாழ்ந்தனரே!

அக்காலமதில் பிள்ளைகளும் சிறுவயதினராக இருந்த
 வேளையில் அவருடைய வாழ்க்கைத் துணையை கடலிலே
 காலனவன் பறித்து, தூர்ப்பாக்கிய நிலையில் வாழ்க்கையில்
 பிள்ளைகளை வளர்த்திட வகை தெரியாது கஸ்டங்களை
 அனுபவித்து ஏதோவொரு வகையில் பிள்ளைகள் வளர்ந்து
 அவர் துயர் துடைத்தனர்.

வசந்த வாழ்வில் வளம்பெற பிறந்த மண்ணைவிட்டு
 வட்டக்கச்சியெனும் வளங்கொழிக்கும் பிரதேசத்தில் விவசாயக்
 காணிகளைச் சொந்தமாகப் பெற்று வாழ்வாங்கு வளம்பெற்று

சீரோங்க பிள்ளைகளைப் படிப்பித்தும் உயிருக்கு உயிரான
பிள்ளைகளை பாசமுடன் வளர்த்தும்

“இருந்தோம்பி இல்வாழ்வது எல்லாம் விருந்தோம்பி
வேளாண்மை செய்தற் பொருட்டு”

என்ற வள்ளுவர் வாக்கிற்கிணங்க

பசித்து வருவோர்க்கெல்லாம் உணவளித்து

அகமகிழ்வார். அவர் உயிருடன் இருந்த காலங்களிலும் சரி,
அவர் இறந்த பின்னரும் அவரின் விருந்தோம்பல் பண்பு பற்றி
அன்னையைப் புகழாதவர் கிடையாது. அத்துடன் “நோயற்ற
வாழ்வே குறைவற்ற செல்வம் என்பதற்கிணங்க சாகும்
வரையிலும் பிள்ளைகளுக்கோ மற்றவர்களுக்கோ
வைத்தியசாலையை அணுகியதற்கு வாய்ப்பளிக்காமல்
வாழ்ந்தார். இப்படியாக எல்லாச் சிறப்பும் பொருந்திய
நற்குணவதியாக வாழ்ந்த வேளையில்!

பருவ வயதறிந்து பண்பாளன் கந்தசாமி -
கமலாம்கிகையை கைப்பிடிக்க மற்றைய மக்கள் செல்வமாய்
உதித்திட்ட திருஞானம் - கமலத்தையும் குமரேசன் -
லலிதாதேவியையும் சியாமளவல்லி - சண்முகநாதனையும்
யோகராணி - நவரெத்தினராசாவையும் தில்லையம்பலம் -
இராஜேஸ்வரியையும் வாழ்வில் இணைந்திருந்த வேளையில்,

அவர்களது பிள்ளைகளாகிய பேரப்பிள்ளைகளெனும்
பெரும் செல்வத்தையும் பார்த்து பூரித்து களிப்புற்று வாழ்ந்தார்.

1996 ல் சொந்த மண்ணில் சுகம் தேடமுடியாது
இடம்பெயர்ந்து மகள் குடும்பத்துடன் இந்தியா வந்து தனது
வாழ்நாளில் அங்குள்ள எல்லாப் புண்ணியத் தலங்களையும்
தரிசித்து அங்குள்ள மக்களுடனும் இனிமையாகப் பழகி
“ஒளவைப்பாட்டி” என்று அழைக்கும் அளவுக்கு நல்ல
சந்தோசமாக வாழ்க்கையை களித்தார். வாழ்க்கையில் இன்ப
துன்பம் சுழல் சக்கரம் அதுபோல சந்தோசம் நீடிக்கவில்லை.
அங்கே ஈழத்தில் ஆருயிர் மகன் திருஞானத்தின் மறைவு
கேட்டும், அருமைச் சகோதரி பார்வதியின் மறைவு கேட்டும்
அருமை மகள் யோகராணியின் அன்புக் கணவரின்
(நவரெத்தினராசா) மறைவு கேட்டும் இளமையில் மகளின்
வாழ்வு முடிவடைந்து விட்டதே என்று எண்ணி எண்ணி

ஆறாத்துயரில் ஆழ்ந்து இருந்தார். 2003ம் ஆண்டு மகள் கனடா செல்ல வேண்டிய சூழ்நிலை உருவாக அன்னை மீண்டும் பிறந்த மண்ணாகிய அனலைதீவிற்கு செல்ல வேண்டியதாயிற்று. அங்கும் அவருக்கு, சென்ற சில மாதங்களில் மகன் குமரேசனின் மறைவு ஆழ்ந்த அதிர்ச்சியை ஏற்படுத்தியது. இதனால் அவர் சுயநினைவை இழந்து துன்பப்பட்டார்.

வெளிநாடுகளில் வாழ்ந்த பிள்ளைகள் பேரப்பிள்ளைகள் அவரது இறுதிக்காலத்தில் பங்கு கொள்ள முடியாத அளவற்ற வேதனையில் இருந்தாலும் மற்றைய பேரப்பிள்ளைகள், மருமகள்மார் படுக்கையில் இருக்கும் போதும் சரீர உதவிகளைச் செய்து இறுதி மூச்சுப் பிரியும் போதும் சரி ஒருவித குறையுமில்லாமல் செய்து முடித்ததையிட்டு மனம் திருப்திப்படுகின்றோம்.

“அன்னை இறந்த பின்பு நல்லமாதிரி இறுதிக்கிரியைகளை செய்து விடு கந்தசாமி என்று அடிக்கடி கூறுவா” ஆனால் விதி யாரை விட்டது. கொழும்பில் இருந்த மகனுக்கு கூட இறுதிக்க

கிரியைகளை செய்யமுடியாமல் தற்போதைய சூழ்நிலை தடுத்துவிட்டது.

அத்துயர் எங்களையும் அன்னையையும் சாகும் வரையில் மனதளவில் பாதித்துள்ளது. என்செய்வோம் விதியை யாரால் வெல்ல முடியும்!!

இந்நிலையில் 16.09.2006 அன்று சனிக்கிழமை அபரபட்ச தசமி (ஆவணி 31ம் நாள்) திதியில் அன்னை தனது 93 வது தனில் இத்தரணியை விட்டு இறைஜோதியில் கலந்தார். அன்னாரது ஆத்மா சாந்தி பெற இறையருள் வேண்டிப் பிரார்த்திப்போமாக

“வையத்துள் வாழ்வாங்கு வாழ்பவன் - வானுறையும் தெய்வத்துள் வைக்கப்படுவான்”

ஓம் சாந்தி! ஓம் சாந்தி!! ஓம் சாந்தி!!!

மகன்மார் புலம்பல்

எத்தனை துன்பங்கள் எத்தனை இன்பங்கள் வந்தபோதும்
மனம் சலிக்காது பொறுமையுடன் வளர்த்தெடுத்த
அன்புத் தெய்வமே! அன்னமுட்டிய வாய்க்குகடைசி
நேரத்தில் வாய்க்கு அரிசி போட்டு கொள்ளியிட முடியாத
பாவிகளாயினோம். துயரம் ஆறாதே! ஆறாதம்மா!!
உனது கடைசி ஆசையையும் நிறைவேற்ற முடியாத
பாவியானேன் இத்துர்ப்பாக்கிய நிலை யாருக்கும்
வரக்கூடாது தாயே! அம்மா!!

சாகும் வரை ஆறாது ஆறாது இத்துயர் ஆண்டாண்டு
தோறும் அழுது புரண்டாலும் மாண்டார் வருவாரோ இம்
மானிலத்தே! என்செய்வோம். அம்மா நீ மோட்சத்துக்கு
செல்வாய் என்பது உறுதி. அங்கிருந்து எங்களை
ஆசீர்வதிக்க வேண்டி ஆத்மா சாந்தியடைய
இறைவனை வேண்டுகின்றோம்.

மகன்மார் புலம்பல்

நூறு வயதென்ன அம்மா நீ எத்தனை வயது சென்று
மடிந்தாலும் அம்மா அம்மா தானே! எங்களால் எப்படி
ஆறமுடியும்மா? உனது பிரிவை கடைசி நேரத்தில் உங்கள்
அண்ணரையும் மகன் கந்தசாமியையும் சியாமளாவையும்
கூப்பிட்டதையும் எண்ணும்போது எங்களால்
தாங்கமுடியவில்லையம்மா. உனது பிரிவை உங்களை
இந்தியாவில் விமான நிலையத்தில் கொழும்புக்கு ஏற்றும்
போது என் முகத்தைப்பார்த்து என்னை தனியே விட்டு நீ
போகிறாயே, நீ எப்போ திரும்பி வருவாய் என்று என்னைப்
பார்த்துக் கேட்ட அந்த முகத்தின் சோகம் என் கண்
முன்னால் வந்து வாட்டுதம்மா. அந்தப் பிரிவை எப்படியம்மா
நான் மறக்க முடியும். அம்மா 2005ல் வந்து உங்களைப்
பார்த்த போது சியாமளா என்று அழைக்க முடியாத
மனமாற்றத்தில் பேதலித்து இருந்தீர்களே, வந்து பார்த்து

விட்டேன் என்ற மனநிலையில் சிறிது ஆறுதல் அடைகின்றேன் தாயே தெய்வமே! இளம்வயதில் மருமகனை இழந்து விட்டேன் என்று யோகம் ஆகிய என்னை பேரப்பிள்ளைகளை கொண்டு வரவில்லை என்று நான் இந்தியா வந்த சமயம் கேட்டாயே! என் செய்வேன் நானும் கணவன் பிரிவாலும் உங்களின் பிரிவாலும் நோயுற்றுள்ளேன். எங்கள் அம்மா நன்மைகள் செய்தார். மனதாலும் யாருக்குமே தீங்கு நினைத்திருக்க மாட்டார். உள்ளொன்று வைத்து புறம்பொன்று பேசாத உத்தமியே! அம்மா! உனது ஆத்மா சாந்தி அடைய வேண்டி இறைவனை பிரார்த்திக்கின்றோம். பத்து மாதம் சுமந்து பெற்ற எங்கள் தாயை நாம் எப்பிறப்பில் காண்போம் இனி, எங்களையும் துன்பம் துயரம் வராமல் இறையடியில் இருந்து ஆசீர்வதியுங்கள் அம்மா!!!

மருமக்கள் புலம்பல்

அன்பான மாமியே, நாங்கள் உங்களை மாமியாக நினைக்க முடியாத அளவு ஒரு தாயாகவே உங்களை பார்த்தோம். அதே போல் மருமக்கள் என்ற பாணியில் அல்லாமல் உங்களது பிள்ளைகளைப் போல எங்களுடன் பாசத்துடன் வாழ்ந்தீரே! நாங்களும் உங்களுக்கு எந்தக் குறையுமில்லாமல் உமது பணிகளை சரிவரச் செய்தோம். ஏந்த நேரமும் வாய் நிறைய மருமகனே என்று கூப்பிடுவீர்கள். மருமகள்மாராகிய எங்களை மகள் போல பாசத்துடன் பழகினீரே. கடைசிக் காலங்களில் உங்களது கடமைகளைச் சரிவரச் செய்வதற்கு பாக்கியம் கிடைத்ததற்கு நாங்கள் மனநிறைவடைகின்றோம். எப்பிறப்பில் உங்களை (அம்மா) மாமியே காண்போம் இனி. பிறந்தவர் இறப்பது உறுதிதானே, ஆனால் பாசம் என்று ஒன்று யாரைத்தான் விட்டு வைத்தது. ஆத்மா சாந்தி பெற வேண்டி நிற்கும்

பேரப்பிள்ளைகள், பூட்டப்பிள்ளைகள் புலம்பல்

எமதன்பின் இனிய பாட்டியே
வானத்திலே நிலா அதனைச் சுற்றி
நட்சத்திரங்கள் இருப்பதைப் போல்
உம்மைச் சுற்றி நாமிருந்து
கூடிய கூட்டமென்ன
பாடிய பாட்டென்ன
கேட்டறிந்த கதைகளென்ன
அன்றிருந்த ஆனந்த நிலா போல்
வேறுயார் எமக்கு இங்குண்டு
வேதனை தாமோம் அந்தோ!

உற்றார் உறவினர் புலம்பல்

இல்லற வாழ்வில் மக்கள் மருமக்கள் பேரப்பிள்ளைகள்
பூட்டப்பிள்ளைகளுடன் இன்பமுடன் வாழ்ந்த உத்தமியே
உனது அன்பான சிரித்த முகத்தையும் வந்தோரை வாவென்று
அழைத்து வரவேற்கும் பண்பும் விருந்தோம்பலும்
மற்றவர்களுக்கு தலையிடி, துன்பம் என்றால் அது தனக்கு
வந்தது போலத் துடிக்கும் மனப்பாங்கும் அந்த அன்மிட்ட
கைகளையும் கடவுள் பக்தியையும் எங்களால் மறக்க
முடியாது தாயே! சகோதரியே! எப்பிறப்பில் உன் முகத்தை
காண்போம் இனி, இவ்வுலகில் நீங்கள் செய்த புண்ணியங்கள்
விண்ணுலகில் மோட்சத்தையடையவும் ஆத்மா
சாந்தியடையவும் வேண்டுகிறோம்.

ஓம் சாந்தி! ஓம் சாந்தி!! ஓம் சாந்தி!!!

பிறர் செய்த உதவியை உணர்ந்து அதற்கு நன்றிபாராட்டுதல்,
பொறுமையுடையவராய் இருத்தல், இனிய சொற்களையே பேசுதல், எந்த
ஒரு உயிருக்கும் துன்பம் தரும் எதையும் செய்யாதிருத்தல், கற்றறிதல்,
உலகத்தோடு ஒட்டி வாழ நினைத்தல், அறிவுடைய பெரியோர்களைத்
துணையாகக் கொண்டிருத்தல், நல்ல குணம் உடையவர்களோடு நட்புக்
கொண்டிருத்தல் எனும் எட்டு உயர்ந்த பண்புகளே ஒழுக்கத்தின் உயிர்
நாடியாகும்: ஒழுக்க நெறி என்னும் உயர்விளைச்சலுக்கு விதையாகும்.

-ஆசாரக்கோவை-

பீள்ளையார் கதை

வாக்குண்டாம் நல்ல மனமுண்டாம் மாமலரான்
நோக்குண்டாம் மேனி நுடங்காது - பூக்கொண்டு
துப்பார் திருமேனி தும்பிக்கையான் பாதம்
தப்பாமற் சார்வார் தமக்கு.

காப்பு

கரும்பு மிளநீரும் காரெள்ளுந் தேனும்
விரும்பு மவல்பலவும் மேன்மே - லருந்திக்
குணமுடைய ராயிருந்து குற்றங்க டீர்க்குங்
கணபதியே யிக்கதைக்குக் காப்பு.

திருவிளங்கு மான்மருகா சேகுதனி லேறி
வருமரன்றா னீன்றருளு மைந்தா - முருகனுக்கு
முன்பிறந்த யானை முகவா வுனைத்தொழுவேன்
என்கதைக்கு நீயென்றுங் காப்பு.

விநாயகர் துதி

திருவாக்கும் செய்கருமங் கைகூட்டுஞ் செற்சொற்
பெருவாக்கும் பீடும் பெருக்கும் - உருவாக்கும்
ஆதலால் வானோரு மாணை முகத்தானைக்
காதலாற் கூப்புவர்தங் கை.
ஒற்றை யணிமருப்பு மோரிரண்டு கைத்தலமும்
வெற்றி புனைந்த விழி முன்றும் - பெற்றதொரு
தண்டைக்கால் வாரணத்தை தன்மனத்தி லெப்பொழுதும்
கொண்டக்கால் வாராது கூற்று.

சரஸ்வதி துதி

புத்தகத் துள்ளுறை மாதே பூவி லமர்ந்திடு வாழ்வே
வித்தகப் பெண்பிள்ளை நங்காய் வேதப் பொருளுக் கிறைவி
முத்தின் குடையுடை யாளே முவுல குந்தொழு தேத்தும்
செப்புக் கவித்த முலையாய் செவ்வரி யோடிய கண்ணாய்
தக்கோலந் தின்னும் வாயாய் சரஸ்வதி யென்னுந் திருவே
எக்கால முமுனைத் தொழுவேன் இயலிசை நாடக மென்னும்
முத்தமிழ்க் கல்விக லெல்லாம் முழுது மெனக்கருள் - செய்தென்
சித்தந் தனிலி ருந்து திருவருள் செய்திடு வாயே.

அதிகாரம்

பொன்னிறங் கடுக்கும் புனற்செறி குடுமித்
தென்மலை யிருந்த சீசால் முனிவன்
கந்த மும்மதக் கரிமுகன் கதைதனைச்
செந்தமிழ் வகையாற் றெளிவுறச் செப்பினன்
அன்னதிற் பிறவில் அரிறபத் திரட்டித்
தொன்னெறி விளங்கச் சொல்லுவன் கதையே.

கதை

மந்தர கிரியில் வடபா லாங்கோர்
இந்து வளர்சோலை யிராசமா நகரியில்
அந்தண னொருவனு மாயிழை யொருத்தியும்
சுந்தரப் புதல்வரைப் பெறுதல் வேண்டிக்
தடநிழற் பள்ளியுந் தாம்பல சமைத்துப்
கடவுளா லயமுங் கடிமலர் பொய்கையுந்
புதல்வரைத் தருகெனப் பொருப்பர சீன்ற
மதர்விழி பாகனை வழிபடு நாளின்
மற்றவர் புரியும் மாதவங் கண்டு
சிற்றிடை யுமையாள் சிவனடி வணங்கிப்
பரனே சிவனே பல்லுயிர்க் குயிரே
அரனே மறையவற் கருள்புரிந் தருளென
அந்தவந் தணலுக் கிந்தநற் பிறப்பின்
மைந்தரில் லையென மறுத்தவ னுரைப்ப
எப்பரி சாயினு மெம்பொருட் டொருசுதன்
தப்பிலா மறையோன் றனக்கருள் செய்கென
எமையா னுடைய வுமையான் மொழிய
இமையா முக்க ணிறைவன் வெகுண்டு
பெண்சொற் கேட்டல் பேதமை யென்று
பண்சொற் பயிலும் பாவையை நோக்கிப்
பேதாய் நீபோய்ப் பிறவேன மொழிய
மாதுமை யவளும் மனந்தளர் வற்றுப்

பொன்றிடு மானுடப் புன்பிறப் பெய்துதல்
 நன்றல வென்றே நடுக்கமுற் றுரைப்பக்
 கறைமிடற் றண்ணல் கருணை கூர்ந்து
 பிறைநுத லவர்க்குநீ பிள்ளை யாகச்
 சென்றவண் வளர்ந்து சிலபகற் கழித்தால்
 மன்றல்செய் தருள்வோம் வருந்தலை யென்று
 விடைகொடுத் தருள விலங்கன்மா மகளும்
 பெடைமயிற் சாயற் பெண்மக வாகித்
 தார்மலி மார்பன் சதூர்மறைக் கிழவன்
 சீர்மலி மனைவி திருவயிற் றுதித்துப்
 பாவை சிற்றிலும் பந்தொடு கழங்கும்
 யாவையும் பயின்ற வியல்பின ளாகி
 ஐயாண் டடைந்தபின் னன்னையு மத்தனும்
 மையார் கருங்குழல் வாணுத றன்னை
 மானுட மறையோற்கு வதுவை செய்திடக்
 கானமர் குழலியைக் கருதிக் கேட்பப்
 பிறப்பிறப் பில்லாப் பெரியோற் கன்றி
 அறத்தகு வதுவைக் கமையேன் யானென
 மற்றவன் றன்னையுன் மணமகனாகப்
 பெற்றிட லரிதெனப் பெயர்த்தவர் பேச
 அருந்தவ முயற்சியா லணுகுவேன் யானெனக்
 கருந்தட னெடுங்கட் கவுரியங் குரைப்ப
 மருமலி கமல மலர்தடத் தருகிற்
 றருமலி நிழற்றவச் சாலைய தமைத்துப்
 பணியணி பற்பல பாங்கியர் சூழ
 அணிமலர்க் குழலுமை யருந்தவம் புரிதலும்
 அரிவைத னருந்தவ மறிவோம் யாமென
 இருவரு மறியா விமையவர் பெருமான்
 மானிட மேந்தும் வண்ணம தொழித்து
 மானிட யோக மறையவ னாகிக்
 குடையொடு தண்டுநற் குண்டிகை கொண்டு
 மடமயி றவம் புரி வாழிக் கரையிற்
 கண்ணுதல் வந்து கருணை காட்டித்

தண்ணறுங் கூந்தற் றையலை நோக்கி
 மின்பெறு நுண்ணிடை மெல்லிய லாய்நீ
 என்பெறத் தவமிங் கியற்றுவ தென்றலுங்
 கொன்றைவார் சடையனைக் கூடவென் றுரைத்தலும்
 நன்றெனச் சிரித்து நான்மறை யோனும்
 மாட்டினி லேறி மான்மழுந் தரித்துக்
 காட்டினிற் கூடலையிற் கணத்துட னாடிப்
 பாம்பு மெலும்பும் ப. றலை மாலையுஞ்
 சாம்பரு மணிந்து தலையோ டேந்திப்
 பிச்சைகொண் டுழலும் பித்தன் றன்னை
 நச்சிநீ செய்தவம் நகைதரு நுமக்கென்ப
 பூங்கொடி யருந்தவம் பூசுரன் குலைத்தலும்
 ஆங்கவ ணாணமுற் றணிமனை புகுதச்
 சேடியர் வந்து செழுமலர்க் குழலியை
 வாடுத லொழிகென மனமிகத் தேற்றிச்
 சிந்தூர வாணுதற் சேடியர் சிலர்போய்த்
 தந்தைதா யிருவர் தாழினை வணங்கி
 வாவிக்கரையில் வந்தொரு மறையோன்
 பாவைதன் செங்கையைப் பற்றின னென்றலுந்
 தோடலர் கமலத் தொடைமறை முனியை
 ஆடக மாடத் தணிமனை கொணர்கென
 மாடக யாழ் முரல் மங்கைய ரோடி
 நீடிய புகழாய் நீயெழுந் தருளென
 மைம்மலர்க் குழலி வந்தெனை யழைக்கில்
 அம்மனைப் புகுவனென் றந்தண னுரைத்தலும்
 பொற்றொடி நீபோய்ப் பொய்கையி னின்ற
 நற்றவ முனியை நடத்திக் கொணர்கெனச்
 சிவனை யிகழ்ந்த சிற்றறி வுடையோன்
 அவனையான் சென்றிங் கழைத்திடே னென்று
 சிற்றிடை மடந்தையும் சீறின ளாகி
 மற்றைய மாதர் மதிமுக நோக்கி
 நெற்றியிற் கண்ணுடை நிமலனுக் கல்லதென்
 பொற்பமர் கொங்கை பொருந்துதற் கரிதால்

மானுட வேட மறையவன் நனக்கு
 யான்வெளிப் படுவ தில்லையென் றிசைப்ப
 மனையிடை வந்த மாமுனி தன்னை
 இணையடி தொழுத லிளையோர்க் கியல்பெனத்
 தந்தையுந் தாயுத் தகைபெற மொழியச்
 சிந்தை குளிர்ந்து சீறுத லொழிந்து
 தாய்சொன் மறுத்தல் பாவமென் றஞ்சி
 ஆயிழை தானு மவனெதிர் சென்று
 சுற்றிவந் தவனடி சுந்தரி வணங்கி
 மற்றவன் றன்னை மனையிற் கொணர்ந்து
 ஆதியம் பகவற் கன்ப னாகும்
 வேதியன் பழைய விருத்தனென் றெண்ணி
 பாதபூ சனைகள் பண்ணிய பின்னர்ப்
 போனகம் படைத்து பொரிக்கறி ருப்புநெய்
 ஆன்பால் மாங்கனி யழகிய பலாச்சுழை
 தேன்கத லிப்பழஞ் சீர்பெறப் படைத்து
 அந்தணன் றன்னை யமுதுசெய் வித்துச்
 சந்தனக் குங்குமச் சாந்திவை கொடுத்துத்
 தக்கோ லத்தொடு சாதிக் காயும்
 கற்பூ ரத்தொடு கவின்பெறக் கொண்டு
 வெள்ளிலை யடைக்காய் விளங்கிய பொன்னின்
 ஒள்ளிய தட்டி லுகந்துமுன் வைத்துச்
 சிவனெனப் பாவனை செய்து நினைந்து
 தவமறை முனிவனைத் தாழினை வணங்கத்
 தேனமர் குழலி திருமுக நோக்கி
 மோனமா முனிபுன் முறுவல் காட்டிக்
 கற்றைச் சடையுங் கரமொரு நான்கும்
 நெற்றியி னையனமுந் நீல கண்டமும்
 மானும் மழுவும் மலர்க்கரத் திலங்கக்
 கூன்மதி நிலவு கொழித்திட முடிமேல்
 வரந்தரு முதல்வன் மடமயில் காணக்
 கரந்ததன் னுருவங் காட்டிமுன் நிற்ப
 மரகத மேனி மலைமக டானும்

விரைவொடங் கவனடி வீழ்ந்திறைஞ் சினளே
 அரியய னின்திர னமரர் விஞ்சையர்
 கருடர் கின்னரர் காய வாசியர்
 ஏதமில் முனிவ ரவுண ரிராக்கதர்
 பூத ரியக்கர்கிம் புருட ரலகை
 சித்தர்தா ரகைகந் தருவர்கள் முதலாக்
 கணிக்கரும் பதினெண் கணத்திலுள் ளவரும்
 மணிக்கருங் களத்தனை வந்தடைந் ததற்பின்
 மன்றலங் குழலிக்கு வதுவைநாட் குறித்துத்
 தென்றல்வந் திலங்கு முன்றி லகத்துப்
 பொன்றிகள் பவளப் பொற்கா நாட்டி
 மாணிக் கத்தால் வளைபல பரப்பி
 ஆணிப்பொற் றகட்டா லழகுற வேய்ந்து
 நித்தில மாலை நிரைநிரை தூக்கிப்
 பத்திக டோறும் பலமணி பதித்துத்
 தோரண நாட்டித் துகில்வி தானித்துப்
 பூரணப் பொற்குடம் பொலிவுற வைத்துத்
 திக்குத் தோறும் திருவிளக் கேற்றிப்
 பத்திப் படர்முளைப் பாலிகை பரப்பிக்
 கன்னலங் கமுருங் கதலியு நாட்டிப்
 பன்மலர் நாற்றிப் பந்தற் சோடித்து
 நலமிகு கைவலோர் நஞ்சணி மிடற்றனைக்
 குலவிய திருமணக் கோலம் புனைந்தார்
 வருசுரர் மகளிர் மலைமக டன்னைத்
 திருமணக் கோலஞ் செய்தன ராங்கே
 எம்பி ரானையு மிளங்கொடி தன்னையும்
 உம்ப ரெல்லாம் மொருங்குடன் கூடிக்
 கடலென விளங்குங் காவணந் தன்னிற்
 சுடர்விடு பவளச் சுந்தரப் பலகையின்
 மறைபுகழ்ந் தேத்த மகிழ்ந்துட னிருத்திப்
 பறையொலி யோடு பனிவளை யார்ப்ப
 வதுவைக் கேற்ற மறைவிதி நெறியே
 சதூர்முக னோமச் சடங்குக ளியற்றத்

தறுகலற் றொளிபொற் றாலி பூட்டிச்
 சிறுமதி நுதலியை சிவன்கைப் பிடித்தபின்
 அரிவலஞ் சூழ வெரிவலம் வந்து
 பரிவுடன் பரிமளப் பாயலில் வைகிப்
 போதணி கருங்குழற் பூவைதன் னுடனே
 ஓதநீர் வேலைகு முஞ்சையம் பதிபுக
 ஏரார் வழியி னெண்டிசை தன்னைப்
 பாரா தேவா பனிமொழி நீயென
 வருங்கருங் குழலாண் மற்றுமுன் டோவெனத்
 திருத்திழை மடந்தை திரும்பினள் பார்க்கக்
 களிறும் பிடியுங் கலந்துவிழை யாடல்கண்
 டொழிர்மணிப் பூணா ளூரவோ னுடனே
 இவ்வகை யாய்விழை யாடுவோ மீங்கென
 அவ்வகை யரனு மதற்குடன் பட்டு
 மதகரி யுரித்தோன் மதகரி யாக
 மதர்விழி யுமைபிடி வடிவம தாகிக்
 கூடிய கலவியிற் குவலயம் விளங்க
 நீடிய வானோர் நெறியுடன் வாழ
 அந்தணர் சிறக்க வானினம் பெருகச்
 செந்தழல் வேள்விவே தாகமஞ் சிறக்க
 அறம்பல பெருக மறம்பல சுருங்கத்
 திறம்பல வரசர் செகதலம் விளங்க
 வெங்கரி முகமும் வியன்புழைக் கையோ
 டைங்கர தலமு மலர்ப்பத மிரண்டும்
 பவளத் தொளிசேர் பைந்துவர் வாயுந்
 தவளக் கிம்புரித் தடமருப் பிரண்டுங்
 கோடிகு ரியர்போற் குலவிடு மேனியும்
 பேழைபோ லகன்ற பெருங்குட வயிறும்
 நெற்றியி னயனமு முப்புரி நூலுங்
 கற்றைச் சடையுங் கனகநீண் முடியுந்
 தங்கிய முறம்போற் றழைமடிச் செவியுமாய்
 ஐங்கரத் தண்ணல் வந்தவ தரித்தலும்
 பொங்கர வணிந்த புண்ணிய முர்த்தியும்

மங்கை மனமிக மகிழ்ந்துட நோக்கி
 விண்ணு னோர்களும் விரிந்த நான் முகனும்
 மண்ணு னோர்களும் வந்துனை வணங்க
 ஆங்கவர் தங்கட் கருள்சுரந் தருளித்
 தீங்கது தீர்த்துச் செந்நெறி யளித்துப்
 பாரண மாகப் கலகனி யருந்தி
 ஏரணி யாலின்கீழினிதிரு வென்று
 பூதலந் தன்னிற் புதல்வனை யிருத்திக்
 காதல்கூர் மடநடைக் கன்னியுந் தானும்
 மைவளர் சோலை மாநகர் புகுந்து
 தெய்வ நாயகன் சிறந்தினி திருந்தபின்
 வானவ ராலு மானுட ராலுங்
 கானமர் கொடிய கடுவிலங் காலுங்
 கருவிக லாலுங் கால னாலும்
 ஒருவகை யாலு முயிரழி யாமல்
 திரம்பெற மாதவஞ் செய்துமுன் னாளில்
 வரம்பெறு கின்ற வலிமையி னாலே
 ஐம்முகச் சீயமொத் தடற்படை சூழக்
 கைம்முகம் படைத்த கயமுகத் தவுணன்
 பொன்னுல கழித்துப் புலவரை வருத்தி
 இந்நிலத் தவரை யிடுக்கண் படுத்திக்
 கொடுத்தொழில் புரியுங் கொடுமைகண் டேங்கி
 அடுத்தொழிற் குலிசத் தண்ணலு மமரருங்
 கறைபடு கண்டக் கடவுளைப் போற்றி
 முறையிடக் கேட்டு மும்புர மெரித்தோன்
 அஞ்சலீ ரென்றவர்க் கவையங் கொடுத்தே
 அஞ்சகைக் கரிமுகத் தண்ணலை நோக்கி
 ஆனை மாமுகத் தவுணனோ டவன்றன்
 சேனைகள் முழுவதுஞ் சிந்திடப் பொருது
 குன்றுபோல் வளர்ந்த குறட்படை கூட்டி
 வென்றுவா வென்று விடைகொடுத்தருள
 ஆங்கவன் றன்னோ டமர்பல வுடற்றிப்
 பாங்குறு மவன்படை பற்றறக் கொன்றபின்

தேர்மிசை யேறிச் சினங்கொடு செருவிற்
 கார்முகம் வளைத்த கயமுகா சூரன் மேல்
 ஒற்றைவெண் மருப்பை யொடித்தவ னூரத்திற்
 குற்றிட வெறிந்தான் குருதிசோர்ந் திடவே
 சோர்ந்தவன் வீழ்ந்து துண்ணென வெழுந்து
 வாய்ந்தமு டிகமாய் வந்தவன் பொரவே
 வந்தமு டிகத்தை வாகன மாக்கி
 எந்தை விநாயக னேறின னிப்பால்
 எறிந்தவெண் மருப்பங் விமைநொடி யளவிற்
 செறிந்தது மற்றவன் றிருக்கரத் தினிலே
 வெல்லவைக் கதில்வேல் விழிபடைத் தருளும்
 வல்லவை தனைத்தன் மனையென மணந்தே
 ஓகையோ டெழுந்தாங் குயர்படை சூழ
 வாகையும் புனைந்து வரும்வழி தன்னிற்
 கருச்சங் கோட்டிக் கயல்கமு கேறுந்
 திருச்செங் காட்டிற் சிவனையர்ச் சித்துக்
 கணபதீச் சுரமெனுங் காரண நாமம்
 பணபதி புகழ்தரு பதிக்குண் டாக்கிச்
 சங்கரன் பார்ப்பதி தம்மன மகிழ
 இங்குவந் தன்புட னெய்திய பின்னர்க்
 கணங்களுக் கரசாய் கதிரீமுடி சூட்டி
 இணங்கிய பெருமைபெற் றிருந்திட வாங்கே
 தேவர்கள் முனிவர் சித்தர்கந் தருவர்
 யாவரும் வந்திவ னேவல்செய் திடுநாள்
 அதிகமா யுரைக்கு மாவணித் திங்களின்
 மதிவளர் பக்கம் வந்திடு சதுர்த்தியில்
 விநாயகற் குரிய விரதமென் றெண்ணி
 மனாதிகள் களித்து மரபொடு நோற்றார்
 இப்படி நோற்றிட் டெண்ணிய பெறுநாள்
 ஒப்பரும் விரதத் துறுமொரு சதுர்த்தியில்
 நோற்றுநற் புசை நுடங்கா தாற்றிப்
 போற்றிசெய் திட்டார் புலவரைங் கரனை
 மருமலர் தூவும் வானவர் முன்னே

நிருமலன் குமர விருத்தம் புரிந்தான்
 அனைவருங் கைதொழு தடியிணை போற்ற
 வனைகழற் சந்திரன் மனச்செருக் கதனால்
 பேழை போல் வயிறும் பெருத்தகாத் திரமுந்
 தாழ்துளைக் கையும் தழைமுறச் செவியுங்
 கண்டன நகைத்தான் கரிமுகக் கடவுளுங்
 கொண்டனன் சீற்றங் குபேரனை நோக்கி
 என்னைக் கண்டிங் கிகழ்ந்தனை சிரித்தாய்
 உன்னைக் கண்டவ ருரைக்குமித் தினத்திற்
 பழியொடு பாவமும் பலபல விதனமும்
 அழிவுமெய் துவரென் றசனிபோற் சபித்தான்
 விண்ணவ ரெல்லா மிகமனம் வெருவிக்
 கண்ணருள் கூருங் கடவுளித் தினத்திற்
 கோரவெஞ் சினமிகக் கொண்டன னந்நாண்
 மார்கழித் திங்கண் மதிவளர் பக்கஞ்
 சதையந் தொட்ட சட்டிநல் விரதமென்
 றிதயத் தெண்ணி யாவரும் நோற்றார்
 இப்புவி மாந்த ரியம்பிய விரதம்
 வைப்புட நோற்ற வகையினிச் சொல்வாம்
 குருமணி முடிபுனை குருகுலத் துதித்த
 தருமனு மிளைய தம்பியர் நால்வரும்
 தேவகி மைந்தன் நிருமுக நோக்கி
 எண்ணிய விரத மிடையூ றின்றிப்
 பண்ணிய பொழுதே பலிப்புண் டாகவுஞ்
 செருவினி லெதிர்ந்த செறுநரை வென்று
 மருமலர் புயத்தில் வாகை சூடவும்
 எந்தத் தெய்வ மெவ்விர தத்தை
 வந்தனை செய்யில் வருமக் குரையெனப்
 பாட்டளி துதையும் பசுந்துளாய் மார்பனுங்
 கேட்டருள் வீரெனக் கிளர்த்துத லுற்றான்
 அக்குநீ றணியு மரன்முத லளித்தோன்
 விக்கினந் தீர்க்கும் விநாயக முர்த்தி
 ஓடலைத் திடும்பொன் னொத்தொளி விளங்குங்

கோடிகு ரியர்போற் குலவிய மேனியன்
 கடகரி முகத்தோன் காத்திரம் பெருத்தோன்
 தடவரை போலுஞ் சதுர்ப்புய முடையோன்
 சர்வா பரணமுந் தரிக்கப் பட்டவன்
 உறுமதிக் குழவிபோ லொருமருக் புடையோன்
 ஒருகையிற் றந்தமும் மொருகையிற் பாசமும்
 ஒருகையின் மோதக மொருகையிற் செபஞ்செய்
 உத்தம மாலையோ னுறுநினை வின்படி
 சித்திசெய் வதனாற் சித்திவி நாயகன்
 நன்றி தருந்திரு நாமம் படைத்தோன்
 புரவலர்க் காணப் புறப்படும் போதுஞ்
 செருவினில் யுத்தஞ் செய்திடும் போதும்
 வித்தியா ரம்பம் விரும்பிடும் போதும்
 உத்தியோ கங்க ளுளுற்றிடும் போதும்
 ஆங்கவன் றன்னை யருச்சனை புரிந்தாற்
 றீங்குறா தெல்லாஞ் செயமுண் டாகும்
 கரதல மைந்துடைக் கணபதிக் குரிய
 விரதமொன் றுளததை விரும்பினோற் றவர்க்குச்
 சந்ததி தளைத்திடுஞ் சம்பத் துண்டாம்
 புந்தியி நினைந்த பொருள்கைக் கூடும்
 மேவலர் தமையும் வென்றிட ளாமெனத்
 தேவகி மைந்தன் செப்பிடக் கேட்டு
 நுவலரும் விரதம் நோற்றிடு மியல்பும்
 புகர்முகக் கடவுளைப் பூசைசெய் விதமும்
 விரித்தெமக் குரைத்திட வேண்டுமென் றிரப்ப
 வரைக்குடை கவித்தோன் வகுத்துரை செய்வான்
 தேருநீ ராவணித் திங்களின் மதிவளர்
 பூருவ பக்கம் புணர்ந்திடு சதுர்த்தியின்
 முந்தும் புலரியின் முறைநீர் படிந்து
 சந்தி வந்தனந் தவறா தியற்றி
 அத்தின மதனி லைங்கரக் கடவுளைப்
 பத்தியோ டர்ச்சனை பண்ணுதல் வேண்டும்
 வெள்ளியாற் பொன்னால் விளங்கு மவன்றன்

ஒள்ளிய வருட்டிரு வருவுண் டாக்கிப்
 பூசனை புரியப் புகன்றனர் பெரியோர்
 ஆசிலா மண்ணா லமைத்தலுந் தகுமால்
 பூசைசெய் திடுமிடம் புனிதம தாக்கி
 வாசமென் மலரின் மஞ்சரி தூக்கி
 கோடிகங் கோசிகங் கொடிவிதா னித்து
 நீடிய நூல்வளைஇ நிறைகுடத் திருத்தி
 விந்தைசேர் சித்தி விநாயகனு ருவைச்
 சிந்தையி நினைந்து தியானம் பண்ணி
 ஆவா கனமுத லர்க்கிய பாத்தியம்
 வாகா ராச மனம்வரை கொடுத்து
 ஜந்தமிர் தத்தா லபிடே கித்துக்
 கந்தஞ் சாத்திக் கணைசமந் திரத்தால்
 ஈசுர புத்திர னென்னுமந் திரத்தால்
 மாசக லிரண்டு வந்திரஞ் சாத்திப்
 பொருந்துமை சுதனாப் புகலுமந் திரத்தாந்
 றிருந்தும் பளிதத் தீபங்கொடுத்துப்
 பச்சறு குடனிரு பத்தொரு விதமாப்
 பத்திர புட்பம் பலபல கொணர்ந்தே
 உமாசுதன் கணாதிபன் உயர்கரி முகத்தோன்
 குமார குரவன் பாசாங் குசகரன்
 ஏக தந்த னீசுர புத்திரன்
 ஆகு வாகன னருடரு விநாயகன்
 சர்வகா ரியமுந் தந்தருள் புரிவோன்
 ஏரம்ப முர்த்தி யென்னுநா மங்களால்
 ஆரம்பத்துட னர்ச்சனை பண்ணி
 மோதக ம்ப்ப முதற்பணி காரந்
 தீதகன் மாங்கனி தீங்கத னிப்பழம்
 வருக்கை கவித்த மாதுளங் கனியொடு
 தரித்திடு நெட்டிலைத் தாழைமுப் புடைக்காய்
 பருப்புநெய் பொரிக்கறி பாறயிர் போனகம்
 விருப்புள சுவைப் பொருள் மிகவுமுன் வைத்து
 உருத்திரப் பிரியவென் றுரைக்குமந் திரத்தால்

நிருத்தன் மகற்கு நிவேதனங் கொடுத்து
 நற்றவர் புகன்றநா னான்குப சாரமும்
 மற்றவன் நிருவுள மகிழ்ந்திடச் செய்து
 எண்ணுந் தகுதி யிருபிறப் பாளாக்
 குண்ணறு சுவைசேர் ரோதன நல்கிச்
 சந்தன முத்துத் தானந் தக்கிணை
 அந்தணாக் கீந்திட் டருச்சகன் றனக்குத்
 திருத்தகும் விநாயகத் திருவுரு வத்தைத்
 தரித்தவத் திரத்துடன் றானமாக் கொடுத்து
 நைமித் திகமென நவிறு மரபால்
 இம்முறை பூசனை யாவர்செய் தாலும்
 எண்ணிய கருமம் யாவையு முடிப்பர்
 திண்ணிய செருவிற் செயமிகப் பெறுவர்
 அரனிவன் றன்னைமுன் னர்ச்சனை பண்ணிப்
 புரமொரு மூன்றும் பொடிபட வெரித்தான்
 உருத்திர னிவனை யுவாசனை பண்ணி
 விருத்திரா சுரனை வென்றுகொன் றிட்டான்
 அகலிகை யிவன்றாளர்ச்சனை பண்ணி
 பகர்தருங் கணவனைப் பரிவுட னடைந்தாள்
 தண்ணார் மதிமுகத் தாடம யந்தி
 அன்னா ளிவனை யர்ச்சனை பண்ணி
 நண்ணார் பரவு நளனைய டைந்தாள்
 ஐங்கர கடவுளை யர்ச்சனை பண்ணி
 வெங்கத நிருதரை வேரறக் களைந்து
 தசரதன் மைந்தன் சீதையை யடைந்தான்
 பகிரத னென்னும் பார்த்திவு ளிவனை
 மகிதலந் தன்னின் மலர்கொடர்ச் சித்து
 வரநதி தன்னை வையகத் தழைத்தான்
 அட்டதே வதைகளு மர்ச்சித் தவனை
 அட்டபோ கத்துட னமிர்தமும் பெற்றார்
 உருக்குமணி யென்னு மொண்டொடி தன்னைச்
 செருக்கொடு வவ்விச் சிசுபா லன்றான்
 கொண்டுபோ மளவிற் குஞ்சர னவனை

வண்டுபாண் மிழற்றா மலர்கொடர்ச் சித்துத்
 தாரியின் மறித்தவன் றனைப்புறங் கண்டு
 யாமுமங் கவளை யின்புறப் பெற்றோம்
 புகர்முகக் கடவுளைப் பூசனை புரிந்து
 மிகமிக மனத்தில் விளைந்தன பெற்றார்
 இப்புவி தன்னி லெண்ணுதற் கரிதால்
 அப்படி நீவிரு மவனையர்ச் சித்தால்
 எப்பொருள் விருமிபினீ ரப்பொருள் பெறுவீர்
 என்றுகன் றெறிந்தோ னெடுத்திவை யுரைப்ப
 அன்றுமுற் றருமனு மனுசரு மிவனைப்
 பூசனை புரிந்துகட் புலனிலான் மைந்தரை
 நாசனம் பண்ணி நராதிப ராகிச்
 சிந்தையி நினைந்தவை செகத்தினிற் செயங்கொண்
 டந்தமில் செல்வத் தரசியல் பெற்றார்
 ஈங்கிது நிற்க லிவ்விர தத்தியல்
 ஓங்கிய காதைமற் றொன்றுரை செய்வாம்
 கஞ்சநான் முகன்றருங் காசிபன் புணர்ந்த
 வஞ்சக மனதாள் மாயைதன் வயிற்றிற்
 சூரனென் றொருவனுந் துணைவருந் தோன்றி
 ஆர்கலி சூழ்புவி யனைத்தையு மழித்தே
 சீருடைச் சுவர்க்கத் திருவளங் கெடுத்தும்
 புரந்தரன் முதலிய புலவரை வருத்தியும்
 நிரந்தரந் தீய நெறிநடத் துதலால்
 ஆயிரங் கண்ணனு மமரரு முனிவரும்
 நீயிரங் கெமக்கென நெடுங்கரங் கூப்பி
 இரசத கிரியுறை யிறைவனை வணங்கி
 வரமிகுஞ் சூரன் வலிமைக ளுரைக்கச்
 சுடர்விடு மணிமுடிச் சூரனை வெல்லக்
 கதிர்விடு வடிவேல் கரதலத் தேந்தும்
 புதல்வனைத் தருவோம் போமி னீரென
 அமரர் கோனுக் கரன்விடை கொடுத்துச்
 சமர வேல்விழித் தையலுந் தானுங்
 கூடிய கலவியிற் கூடா தூடலும்

ஓடிய வானோ ரொருங்குடன் கூடப்
 பாலகன் றன்னைப் பரிவுட னழைத்துச்
 சூரன் செய்யுந் துயர மெலலாம்
 ஊரர வணிந்தோற் குரையென வுரைப்பக்
 காமனை யெரித்த கடவுளென் றஞ்சிப்
 பாவகன் பயமுறப் பயமுனக்கேதென
 உற்றிடுங் கரதலத் துன்னையே தரித்தான்
 நெற்றியி னயனமு நீயே யாதலிற்
 குற்ற மடாது கூறுநீ சென்றென
 வானவர் மொழிய மற்றவன் றானுந்
 தானுமச் சபையிற் றரியா தேகி
 எமையா ளுடைய வுமையா ளுடனே
 அமையா வின்பத் தமர்ந்தினி திருந்த
 பள்ளி மண்டபம் பாவகன் குறுகலும்
 ஒள்ளிய மடந்தை யொதுங்கிநா னுதலுந்
 தெள்ளிதிற் பரமனுந் தேயுவைக் கண்டே
 ஆறுமுகப் பிள்ளையை யவன்கையி லீதலும்
 வறியவன் பெற்ற வான் பொருள் போலச்
 சோதி நீண்முடிச் சுடரோன் கொணர்ந்து
 வாத ராசன் மலர்க்கையிற் கொடுப்ப
 நீதி யோடு நின்றுகையேந்திப்
 போதநீள் வாயுவும் பொறுக்கவொண் ணாமற்
 றரும்புனற் கங்கை தன்கையிற் கொடுப்பத்
 தரும்புனற் கங்கையுந் தாங்கவொண் ணாமற்
 பொருந்திரைச் சரவணப் பொய்கையில் வைப்பத்
 மண்ணார் வதனத் தாமரை யாறுங்
 கண்ணா றிரண்டுங் கரமீ ராறுந்
 தூணெனத் திரண்ட தோளீ ராறு
 மாணயி லாதி வான்படை யுங்கொண்
 டறுமுகக் கடவுளங் கவதரித் திடலும்
 மறுகிய வும்பர் மகிழ்வுடன் கூடி
 அறுமீன் களைப்பா லளித்திரென் றனுப்ப
 ஆங்கவர் முலையுண் டறுமுகன் றானும்

ஓங்கிய வளர்ச்சி யுற்றிடு நாளில்
 விமலனு முமையும் விடையுகைத் தாறு
 தலைமக னிருந்த சரவணத் தடைந்து
 முருகலர் குமுலுமை முலைப்பா லூட்ட
 இருவரு மின்பா லெடுத்தெடுத்த தணைத்துத்
 தேவர்தம் படைக்குச் சேனா பதியெனக்
 காவல்கொண் டளிக்கக் கதிர்முடி சூட்டி
 அயில்வேன் முதற்பல வாயுதங் கொடுத்துத்
 திசையெலாஞ் செல்லுந் தேருமொன் றுவிப்
 பூதப் படைகள் புடைவரப் போய்நீ
 ஓதுறு மவுணரை யொறுத்திடென் றனுப்ப
 இருளைப் பருகு மிரவியைப் போலத்
 தகுவரென் றவரைச் சமரிடை முருக்கிக்
 குருகுப் பேர்பெறுங் குன்றமுஞ் சூரன்
 மருமமுந் துளைபட வடிவேல் விடுத்தே
 யாவரும் வியப்பற விந்திரன் மகளாந்
 தேவகுஞ் சரியைத் திருமணம் புணர்ந்திட்
 டமரர் கோனுக் கமருல களித்துக்
 குமர வேளுங் குவலயம் விளங்க
 அமரா வதியி லமர்ந்தினி திருந்தான்
 சமர வேலுடைச் சண்முகன் வடிவுகண்
 டமரர் மாத ரனைவரும் மயங்கி
 எண்டருங் கற்பினை இழந்தது கண்டே
 அண்ட ரெல்லா மடைவுடன் கூடி
 மாதொரு பாகனை வந்தடி வணங்கி
 மருமலர்க் கடம்பெனம் மாநகர் புகாமல்
 அருள்செய வேண்டும்நீ யம்பிகா பதியென
 இமையவ ருரைப்ப விறைவன் றானுங்
 குமரனைக் கோவங் கொண்டுமுன் முனியக்
 காவல்கொண் டெம்வினைக் கட்டறுத் தருளுஞ்
 சேவலங் கொடியோன் நேசம் போகத்
 திருந்திழை யுமையா ளருந்துய ரெய்தி
 வருந்திமுன் னிற்க மங்கையைப் பார்த்து

மங்கை நீதான் வருந்துத லொழிகுதி
 அங்கையாளதறிந் தாடுவோம் வாவென
 வென்றதுந் தோற்றதும் விளம்புவார் யாரெனக்
 குன்றமென் முலையாள் கூறிய சமயம்
 புற்றர வணிந்த புனிதனைக் காணவங்
 குற்றனன் நிருமா லாழ்வினை வலியாற்
 சக்கர பாணியைச் சான்றெனக் குறித்து
 மிக்கதோர் சூது விருப்புட நாடச்
 சாயக நேரந் தடநெடுங் கருங்கண்
 நாயகி வெல்ல நாயகன் றோற்ப
 இன்பவா யிதமுமை யான்வென் றேனென
 எம்பெரு மானும் யான்வென் றேனென
 ஒருவர்க் கொருவ ருத்தரம் பேசி
 இருவருஞ் சாட்சி யிவனைக் கேட்ப
 மாமனை வதைத்த மான்முக நோக்கிக்
 காமனை யெரித்தோன் கட்கடை காட்ட
 வென்ற நாயகி தோறா ளென்றுந்
 தோற்ற நாயகன் வென்றா னென்றும்
 ஒன்றிய பொய்க்கரி யுடனங் குரைப்பக்
 கன்றிய மனத்தொடு கவுரியங் குருத்து
 நோக்கி யிருந்தும் நுவன்றிலை யுண்மை
 வாக்கினி லொன்றாய் மனத்தினி லொன்றாய்
 மைக்கரி யுரைத்தோன் வதன நோக்கிப்
 பொய்க்கரி யுரைத்த புன்மையி னாலே
 கனலென வயிற்றிற் கடும்பசி கன்றற்
 நிலமிசைக் குருட்டு நெட்டுடற் பாம்பாய்க்
 கடகரி முகத்துக் கடவுள்வீற் றிருக்கும்
 வடதரு நிழலிற் கிடவெனச் சபித்தாள்
 முளரிகள் பூத்த முகினிறத் துருப்போய்த்
 துளவணி மருமனுந் துணைவிழி யிழந்தே
 ஆண்டரைக் கணத்தி லாயிரம் யோசனை
 நீண்ட பைப் பாந்த ணெட்டுட லெடுத்து
 வளர்மருப் பொன்றுடைவ ள்ளல்வீற் றிருக்குங்

கிளர்சினை யாலின் கீழ்க்கிடந் தனனால்
 திரிகடக் கரியின் றிருமுக கடவுளும்
 வழிபடு மடியார் வல்வினை தீர்த்தே
 எழில்பெறு வடமரத் தின்கீ றிருந்தான்
 கம்பமா முகத்துக் கடவுடன் பெருமையை
 அம்புவி யோருக்கு கறிவிப் போமென
 உம்ப ருலகத் தோரெழு கன்னியர்
 தம்பநா லேணியிற் றாரணி வந்து
 கரிமுகக் கடவுளைக் கைதொழு தேத்திக்
 கார்த்திகைக் கார்த்திகைக் களித்தபின் னாளில்
 ஆர்த்த கலிங்கத் தணியிழை வாங்கி
 இருபத் தோரிழை யின்புறக் கட்டி
 ஒருபோ துண்டி யுண்டொரு மனமாய்
 வேதத் தாதியும் பூமியி லெழுத்தும்
 ஆதி விநாயகற் கான வெழுத்தும்
 மூன்றெழுத் ததனான் மொழிந்தமந் திரமும்
 தேன்றருங் குழலியர் சிந்தையுட் செபித்தே
 உரைதரு பதினா ருபகா ரத்தால்
 வரைமகண் மதலையை வழிபா டாற்றி
 இருபது நாளு மிப்படி நோற்று
 மற்றநா ளைங்கர மாமுகன் பிறந்த
 தற்றைநாட் சதயமு மாறாப் பக்கமுஞ்
 சேருமத் தினத்திற் றெழிபுன லாடி
 வாரண முகத்தோன் வருபெருங் கோயில்
 சீர்பெற மெழுகித் திருவிளக் கேற்றிக்
 குலவுபொற் கலைகள் கொடுவி தானித்து
 மலர்பல தொடுத்திடு மாலைக ணாற்றிக்
 கொலைபுரி வடிவேற் குகற்குமுன் வருகை
 மலைமுகக் கடவுளை மஞ்சன மாட்டிப்
 பொற்கலை நன்னூற் பூந்துகில் சாத்திச்
 சொற்பெறு சந்தனச் சுகந்தம் பூசிச்
 செருந்தி சண்பகஞ் செங்கழு நீரோடு
 குருந்த மல்லிகை கோங்கொடு பிச்சி

கருமுகை புன்னை கடிமழை பாதிரி
 மருவிரி ஞாமுன் மகிழிரு வாட்சி
 தாமரை முல்லை தழையவிழ் கொன்றை
 பூமலர் நொச்சி பூத்தமைக் குவளை
 காந்த ளாத்தி கடம்புசெவ் வந்தி
 வாய்ந்தநல் லெருக்கு மலர்க்கர வீரம்
 பச்சிலை நொச்சி படர்கொடி யறுகு
 முத்தளைக் கூவிள முதலிய சாத்தித்
 தூப தீபங்கள் சுகம்பெறக் கொடுத்தே
 அப்ப மோதக மவலெள் களித்திடத் திருமுன்
 பொற்புறப் படைத்துப் பூசனை பண்ணி
 நோற்பது கண்டு நோலா திருந்த
 பாப்புரு வாகிய பஞ்சா யுதனும்
 யாப்புறு கொங்கையீர் யானுநோற் பேனென
 ஆங்கவன் றனக்கும் வேண்டுவ தளித்துப்
 பாங்கொடிவ் விரதம் பரிந்துநோற் பித்தார்
 அண்டர்நா யகனா மைங்கர னருளால்
 விண்டுவும் பண்டுள வேடம் பெற்றே
 உஞ்சைமா நகர்புகுந் துமையொடு விமலன்
 கஞ்சநாண் மலர்ப்பதங் கைதொழு திடலும்
 பஞ்சிமென் சீறடிப் பார்ப்பதி நெஞ்சின்
 வெஞ்சின மிகுந்து விமலனை நோக்கி
 யானிடுஞ் சாப நீங்கிய தேயென
 மானெடுங் கண்ணி மணிக்கத வடைப்ப
 இறையவ னிதற்குக் காரண மேதென
 மறிகடற் றுயிலு மாயவ னுரைப்பான்
 பிறைமருப் பொன்றுடைப் பிள்ளையன் றெனக்குத்
 தந்தருள் புரிந்த தவப்பய னீதெனச்
 சிந்தை மகிழ்ந்து தேவ தேவனும்
 பூங்கொடி யடைத்த பொற்றாள் நீங்கச்
 சாங்குமுன் னுரைத்த சக்கிர பாணி
 இக்கதை சொல்ல வக்கணி சடையனும்
 மிக்கநல் விரதம் விருப்புடன் னோற்றபின்

மாதுமை யடைத்த வன்றாழ் நீக்கி
 நாதனை நணுகிட நம்பனு நகைத்தான்
 நானோ வந்து நகையா னதுவெனத்
 தேனேர் மொழியா டெழியக் கூறென
 நன்மதி நுதலாய் நானிலந் தன்னில்
 உன்மக னோன்பி னுறுதி யறிந்து
 சிந்தை மகிழ்ந்து சிரித்தேன் யானென
 அந்தமி லரனை யாயிழை வணங்கிப்
 பொருஞ்சூ ரறவேல் போக்கிய குமரன்
 வரும்படி யானும் வருந்தினோற் பேனென
 இறைவன் கதைசொல வேந்திழை நோற்றபின்
 குறமட மகளைக் குலமணம் புரிந்தோன்
 சுடர்வடி வேலோன் றொல்வினை தீர்ந்து
 தாதுமை வண்டுமுந் தாமத் தாமனும்
 மாதுமை யாளை வந்துகண் டனனே
 கண்ணநீ கண்ணிலாக் கட்செவி யாகெனத்
 தண்ணருங் குழலுமை சாபமிட்டதுவும்
 அக்குநீ றணியு மரன்முத லளித்த
 விக்கின விநாயகன் விரதநோற் றதன்பின்
 சுடர்க்கதை யேந்துந் துளவ மாலையன்
 விடப்பணி யுருவம் விட்டுநீங்கி கியதும்
 பவுரிகொள் கூத்துடைப் பரமனு நோற்றுக்
 கவுரியன றடைத்த கபாடந் திறந்ததும்
 வாசமென் குழலுடை மாதுமை நோற்பத்
 தேசம் போகிய செவ்வேள் வந்ததும்
 வானவர் நேற்று வரங்கள் பெற்றதும்
 நாரத முனிவ னவின்றிடக் கேட்டே
 இந்நிலந் தன்னி லிவ்விர தத்தை
 மன்னவன் வச்சிர மாலிமுன் னோற்றுக்
 காயத் தெழுந்த கடும்பிணி தீர்ந்து
 மாயிரும் புவியின் மன்னனாய் வாழ்ந்து
 தடமுலைத் திலோத்தமை தனைமணம் புணர்ந்து
 மழவிடை போற்பல மைந்தரைப் பெற்றுக்

கடைமுறை வெள்ளியங் கயிலையி லுற்றான்
 பரிவொடிவ் விரதம் பாரகந் தன்னில்
 விரைகமழ் நறுந்தார் விக்ரமா தித்தன்
 மறிகடற் புவிபெற வருந்தினோற் றிடுநாள்
 மற்றவன் காதன் மடவர லொருத்தி
 இற்றிடு மிடையா ளிலக்கண சுந்தரி
 மெத்தவன் புடனிவ் விரதனோற் பேனென
 அத்தந் தன்னி லணியிழை செறித்துச்
 சித்த மகிழ்ந்து சிலநா ணேற்றபின்
 உற்ற நோன்பி னுறுதி மறந்து
 கட்டிய விழையைக் காரிகை யவிழ்த்து
 வற்றிய கொவ்வையின் மாடே போட
 ஆங்கது தழைத்தே யலருந் தளிருமாய்
 பாங்குற வோங்கிப் படர்வது கண்டு
 வேப்பஞ் சேரியிற் போய்ச்சிறை யிருந்த
 பூப்பயில் குழல்சேர் பொற்றொடி யொருத்தி
 அவ்விய மில்லா ளவ்விடந் தன்னிற்
 கொவ்வை யடகு கொய்வாள் குறுகி
 இழையது கிடப்பக் கண்டவ ளெடுத்துக்
 குழைதவழ் வரிவிழிக் கோதகைக் கட்டி
 அப்பமோ டடைகா யவைபல வைத்துச்
 செப்ப முடனே திருந்திழை நோற்றிடக்
 கரிமுகத் தண்ணல் கருணை கூர்ந்து
 பண்டையி லிரட்டி பதமவட் கருள
 கொண்டுபோ யரசனுங் கோயிலுள் வைத்தான்
 விக் கிர மாதித்தன் விழிதுயில் கொள்ள
 உக்கிர மான உடைமணி கட்டித்
 தண்டையுஞ் சிலம்புந் தாளினின் றொலிப்பக்
 கொண்டல் போல்வருங் குஞ்சர முகத்தோன்
 மனமிகக் கலங்கு மன்னவன் றன்னிடங்
 கனவினில் வந்து காரண மாக
 இலக்கண சுந்தரி யிம்மனை யிருக்கிற்
 கலக்கம் வந்திடுங் கழித்திடு புறத்தெனத்

துண்ணென வெழுந்து துணைவியை நோக்கிக்
 கண்ணுறக் கண்ட கனவின் காரணம்
 அண்ண லுரைத்திடு மவ்வழி தன்னில்
 யானை குதிரை யவைபல மடிவுற
 மாநகர் கேடுறும் வகையது கண்டு
 இமைப்பொழு திவளிங் கிருக்கலா காடுதென
 அயற்கடை யவனு மகற்றிய பின்னர்
 வணிகன் றனது மனைபுகுந் திருப்ப
 மணியும் முத்தும் வலியகல் லாய்விட
 அணியிழை தன்னை யவனு மகற்ற
 உழவர்தன் மனையி லுற்றவ ளிருப்ப
 வளர்பயி ரழிந்து வளம்பல குன்ற
 அயன்மனை யவரு மகற்றிய பின்னர்
 குயவன் மனையிற் கோற்றொடி செல்லக்
 குயகல முடைந்து கொள்ளை போக
 அயற்கடை யவனு மகற்றிய பின்னர்த்
 தூசுதூய் தாக்கு் தொழிலோர் மனைபுகத்
 தூசுக ளெல்லாந் துணிந்துவே றாகத்
 தூசரு மவளைத் தூரஞ் செய்ய
 மாலைக் காரன் வளமனை புகலும்
 மாலை பாம்பாம் வகையது கண்டு
 ஞால மெல்லா நடுங்கவந் துதித்தாய்
 சாலவும் பாவிநீ தான்யா ரென்ன
 வெம்மன மிகவு மேவி முனிவுறா
 அம்மனை யவனு மகற்றிய பின்னர்
 அவ்வை தன்மனை அவள்புகுந் திருப்ப
 அவ்வை செல்லும் அகங்க டோறும்
 வைதன ரெறிந்தனர் மறியத் தள்ளினர்
 கைகொடு குதித்தனர் கண்டோர் பழித்தனர்
 அவ்வை மீண்டுதன் எனமதிற் சென்று
 இவ்வகைக் கன்னிநீ யாரென வினாவக்
 காத்தாண் டுலகு கருணையோ டாண்ட
 மாத்தாண்ட ராசன் மாமக ளொருத்தி

எல்லார்க்கு மூத்தா ளிலக்கண சுந்தரி
 சொல்லிவிக் கிரம சூரியன் மனையெனச்
 சீர்கொட விருந்த தெரிவையை நோக்கி
 நீர்து கொண்டு நிலமெழு கிடுகெனச்
 சாணி யெடுக்கத் தைலுஞ் சென்றாள்
 சாணியும் புழுத்துத் தண்ணீர் வற்றிப்
 பேணிய புழுவாய்ப் பெரிது தோன்ற
 மானேர் விழியாள் வருந்துதல் கண்டு
 தானே சென்று சாணி யெடுத்துத்
 தண்ணீர் கொணர்ந்து தரைமெழுக் கிட்டு
 மண்ணிய வீட்டின் மணிவிளக்கேற்றிப்
 புத்தக மெடுத்து வாவெனப் புகலப்
 புத்தகம் பாம்பாய்ப் பொருந்திநின் றாட
 மெத்தவுண் நடுங்கி வீழ்ந்தவள் கிடப்பக்
 கொவ்வையங் கனிவாய்க் கோதையை விலக்கி
 அவ்வை தானே யகமதிற் சென்று
 புத்தக மெடுத்துப் பொருந்தப் பார்த்து
 வித்தக நம்பி விநாயக மூர்த்தி
 கற்பகப் பிள்ளைசெய் காரிய மிதுவென
 உத்தமி யவ்வை புணர்ந்துமுன் னறிந்து
 தவநெறி பிழைத்த தையலை நோக்கி
 நுவலரும் விநாயக னோன்புநோற் றிடுகெனக்
 கரத்துமு வேழிழைக் காப்புக் கட்டி
 அப்பமு மவலு மாம்பல பண்டமுஞ்
 செப்பம தாகத் திருமுன் வைத்தே
 அவ்வை கதைசொல ஆயிழை கேட்டு
 மத்தகக் களிற்றின் மகாவிர தத்தை
 வித்தக மாக விளங்கிழை நோற்றுக்
 கற்பக நம்பி கருணைபெற் றதனால்
 விற்பொலி நுதலாள் மிகமகிழ்ந் திருப்பச்
 சக்கிர வாள சைனியத் தோடு
 விக் கிர மாதித்தன் வேட்டையிற் சென்று
 வெவ்விய தாக மிகப்பெரி தாகி
 அவ்வை தன்மனை அரசனு நணுகித்
 தெண்ணீர் வேட்டுச் சிலர்தமை யனுப்ப

உண்ணீர்க் கரகமு மொருபணி காரமும்
 கண்ணீர் இலக்கணை கையிற் கொடுக்கப்
 பண்ணீர் மொழியாள் பார்த்திபற் குதவலும்
 ஒப்புறு படையு முயர்படை வேந்தனும்
 அப்பசி தீர அருந்திய பின்னர்
 ஆனை குதிரை யவைகளு முண்டுந்
 தானது தொலையாத் தன்மையைக் கண்டே
 எவ்வகை யாலும் இவள்நமக் காமென
 இவ்வகை சமைத்தநீ யாரென வினாவ
 மௌவலங் குழலாள் மௌனமாய் நிற்ப
 அவ்வை தான்சென் றரசற் குரைப்பாள்
 கணபதி நோன்பின் காரணங் காணிது
 குணமுடை யிவளுன் குலமனை யாட்டி
 நலத்தக வாக நங்கைதன் நாமம்
 இலக்கண சுந்தரி யாமென வுரைப்பத்
 தீங்கற நன்மணஞ் செய்துதா வென்ன
 ஆங்கவள் வதுவைசெய் தரசனுக் களித்தபின்
 மங்கையை நோக்கி மனமிக மகிழ்ந்து
 திங்கணீர் வெள்ளிச் சிவிகையினேற்றிக்
 கொண்டுர் புகுந்து கொற்ற வேந்தனும்
 ஒண்டொடி யாரி லுயர்பத முதவினன்
 சிந்தூர நுதலார் சென்றடி பணியச்
 சுந்தரி யிருந்தாள் சுகத்துடன் மகிழ்ந்தே.

நூற்பயன்

பொன்னுமிகும் கல்விமிகும் புத்திரரோ டெப்பொருளும்
 மன்னும் நவமணியும் வந்தணுகும் - உன்னி
 ஒருக்கொம்பின் யானைமுக உத்தமனார் நோன்பின்
 திருக்கதையைக்கேட்கச் சிறந்து.

பொற்பணைக்கை முக்கண் புகர் முகத்துப் பொன்மவுலிக்
 கற்பத்தின் நோன்பின் கதைதன்னைச் - சொற்பெருகக்
 கற்றவரும் நோற்றவரும் காதலித்துக் கேட்டவரும்
 பெற்றிடுவர் கற்பகத்தின் பேறு.

வெள்ளை எருதேறு விசிசடையோன் பெற்றெடுத்த
பிள்ளையார் நோன்பின் பெருங்கதையை - உள்ளபடி
நோற்றார் மிகவாழ்வார் நோலா தருகிருந்து
கேட்டோர்க்கும் வாராது கேடு.

சூலிலார் நோற்கின் சுதரை மிகப் பெறுவார்
சாலமிகும் வெங்கலியார் தாம்நோற்கில் - மேலைப்
பிறப்பெல்லாம் நல்ல பெருஞ்செல்வ மெய்திச்
சிறப்பிலே வாழ்வார் சிறந்து.

கங்கை போன்ற புனித நதிகளில் மனிதனின்
பாவங்கள் கரைவது போல, அன்பைக் கையாள்பவன்
எல்லாப் பாவங்களிலிருந்தும் விடுபடுகிறான்.

தலைக்கு மேல் பறவை பறப்பதைத் தடுக்க முடியாது.
ஆனால் அது உன் தலையில் கூடு கட்டுவதை நீ
தடுக்கலாம்.

பிரம்மத்தை பறந்து வேறு எந்தப் பொருளைத் தேடி
வாழ்ந்தாலும் அது பெரும் ஏமாற்றத்தை யே
அளிக்கும்.

மனித இதயம் ஊசையாகியிருந்தாலன்றி கடவுள்
செவிடாகியிருப்பதில்லை.

செத்துப் போன அரசனாக இருப்பதை விட
உயிரோடுள்ள பிச்சைக்காரனாக இருப்பதே மேல்.

சிவபுராணம்

நமச்சிவாய வாழ்க நாதன்றாள் வாழ்க
 இமைப்பொழுதும் என்நெஞ்சில் நீங்காதான் தாள் வாழ்க
 கோகலி யாண்ட குருமனிதன் தாள்வாழ்க
 ஆகமம் ஆகிநின்று அண்ணிப்பான் தாள்வாழ்க
 ஏகன் அனேகன் இறைவன் அடிவாழ்க
 வேகம் கெடுத்து ஆண்ட வேந்தன் அடி வெல்க
 பிறப்பறுக்கும் பிஞ்ஞுகன்றன் பெய்கழல்கள் வெல்க
 புறந்தார்க்குச் சேயோன்தன் பூங்கழல்கள் வெல்க
 கரங்குவிவார் உண்மகிழுங் கோன் கழல்கள் வெல்க
 சிரங்குவிவார் ஓங்குவிக்கும் சீரோன் கழல் வெல்க
 ஈசன் அடிபோற்றி எந்தை அடிபோற்றி
 நேசன் அடிபோற்றி சிவன்சேவடிபோற்றி
 நேயத்தே நின்ற நிமலன் அடிபோற்றி
 மாயப் பிறப்பறுக்கும் மன்னன் அடிபோற்றி
 சீரார் பெருந்துறைநந் தேவன் அடிபோற்றி
 ஆராத இன்பம் அருளும் மலைபோற்றி
 சிவன் அவன் என்சிந்தையுள் நின்ற அதனால்
 அவன் அருளாலே அவன் தாள் வணங்கிச்
 சிந்தை மகிழ்ச் சிவபுராணந் தன்னை
 முந்தை வினைமுழுதும் ஓய உரைப்பன்யான்
 கண்ணுதலான் தன்கருணை கண்காட்ட வந்தெய்தி
 எண்ணுதற் கெட்டா எழிலார் கழலிறைஞ்சி
 விண்ணிறைந்து மண்ணிறைந்து மிக்காய் விளங்கொளியாய்

எண்ணிறந்து எல்லை இலாதானே நிற்பெருஞ்சீர்
 பொல்லா வினையேன் புகழும்ஆறு ஒன்றறியேன்
 புல்லாகிப் பூடாய் புழுவாய் மரமாகிப்
 பல்விருகம் ஆகிப் பறவையாய்ப் பாம்பாகிக்
 கல்லாய் மனிதராய்ப் பேயாய்க் கணங்களாய்
 வல் அசுரர் ஆகி முனிவராய்த் தேவராய்ச்
 சொல்லாஅ நின்ற வித்தாவர சங்கமத்துள்
 எல்லாப் பிறப்பும் பிறந்திளைத்தேன் எம்பெருமான்
 மெய்யே உன் பொன்னடிகள் கண்டின்று வீடுற்றேன்
 உய்ய என் உள்ளத்துள் ஓங்காரமாய் நின்ற
 மெய்யா விமலா விடைப்பாகா வேதங்கள்
 ஐயா எனஓங்கி ஆழ்ந்த அகன்ற நுண்ணியனே
 வெய்யாய் தணியாய் இயமா னனாம் விமலா
 பொய் யாயினவெல்லாம் போய்அகல வந்தருளி
 மெஞ்ஞானமாகி மிளிர்கின்ற மெய்ச்சுடரே
 எஞ்ஞானம் இல்லாதேன் இன்பப் பெருமாளே
 அஞ்ஞானம் தன்னை அகல்விக்கும் நல்லறிவே
 ஆக்கம் அளவிறுதி இல்லாய் அனைத்துலகும்
 ஆக்குவாய் காப்பாய் அழிப்பாய் அருள்தருவாய்
 போக்குவாய் என்னைப் புகுவிப்பாய் நின் றொழும்பில்
 நாற்றத்தின் னேரியாய் சேயாய் நணியானே
 மாற்றம் மனம் கழிய நின்றமறையோனே
 கறந்தபால் கன்னலொடு நெய் கலந்தாற்போலச்
 சிறந்தடியார் சிந்தனையுள் தேன் ஊறி நின்று
 பிறந்த பிறப்பறுக்கும் எங்கள் பெருமான்
 நிறங்கனோர் ஐந்துடையாய் விண்ணோர்கள் ஏத்த
 மறைந்திருந்தாய் எம்பெருமான் வல்வினையேன் தன்னை
 மறைந்திட மூடிய மாய இருளை
 அறம்பாவம் என்னும் அருங் கயிற்றால் கட்டிப்
 புறந்தோல் போர்த்து எங்கும் புழுஅழுக்கு மூடி
 மலஞ் சோரும் ஒன்பது வாயிற் குடிலை
 மலங்கப் புலனைந்தும் வஞ்சனையைச் செய்ய
 விலங்கு மனத்தால் விமலா உனக்குக்
 கலந்த அன்பாகிக் கசிந்து உள்உருகும்
 நலந்தான் இலாத சிறியேற்கு நல்கி
 நிலந்தன்மேல் வந்தருளி நீள் கழல்கள் காட்டி
 நாயிற் கடையாய்க் கிடந்த அடியேற்குத்

தாயிற் சிறந்த தயாவான தத்துவனே
 மாசற்ற சோதி மலர்ந்த மலர்ச்சுடரே
 தேசனேதேனார முதே சிவபுரனே
 பாசமாம் பற்றறுத்துப் பாரிக்கும் ஆரியனே
 நேசஅருள்புரிந்து நெஞ்சில் வஞ்சம் கெடப்
 பேராது நின்ற பெருங்கருணைப் பேராறே
 ஆரா அமுதே அளவிலாப் பெம்மானே
 ஓராதார் உள்ளத்து ஒளிக்கும் ஒளியானே
 நீராய் உருக்கியென் ஆருயிராய் நின்றானே
 இன்பமும் துன்பமும் இல்லானே உள்ளானே
 அன்பருக் கன்பனே யாவையுமாம் அல்லையுமாம்
 சோதியனே துன்னிருளே தோன்றாப் பெருமையனே
 ஆதியனே அந்தம் நடுவாகி அல்லானே
 ஈர்த்து என்னை ஆட்கொண்ட எந்தை பெருமானே
 கூர்த்தமெய்ஞ் ஞானத்தால் கொண்டணர்வார் தங்கருத்தின்
 நோக்கரிய நோக்கே நுணுக்கரிய நுண்ணுணர்வே
 போக்கும் வரவும் புணர்வுமிலாப் புண்ணியனே
 காக்கும்எங் காவலனே காண்பரிய பேரோளியே
 ஆற்றின்ப வெள்ளமே அத்தாமிக் காய்நின்ற
 தோற்றச் சுடரொழியாய்ச் சொல்லாத நுண்ணுணர்வாய்
 மாற்றமாம் வையகத்தின் வெவ்வேறே வந்தறிவாம்
 தேற்றனே தேற்றத் தெளிவே என் சிந்தனையுள்
 ஊற்றானா உண்ணார் அமுதே உடையானே
 வேற்று விகார விடக்குடம்பின் உட்கிடப்ப
 ஆற்றேன் எம் ஐயா அரனே ஓ என்றென்று
 போற்றிப் புகழ்ந்திருந்து பொய்க்கெட்டு மெய்யானார்
 மீட்டிங்கு வந்து வினைப்பிறவி சாராமே
 கள்ளப் புலக்குரம்பைக் கட்டழிக்க வல்லானே
 நள்ளிருளில் நடடம் பயின்றாடும் நாதனே
 தில்லையுள் கூத்தனே தென்பாண்டி நாட்டானே
 அல்லற பிறவி அறுப்பானே ஓவென்று
 சொல்லற் கரியானைச் சொல்லித் திருவடக்கீழ்
 சொல்லிய பாட்டின் பொருள் உணர்ந்து சொல்லுவார்
 செல்வர் சிவபுரத்தின் உள்ளார் சிவனடக்கீழ்ப்
 பல்லோரும் ஏத்தப் பணிந்து.

மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் அருளிய

திருப்பொற்சுண்ணம்

திருத்தில்லையில் அருளியது.

முத்துநல் தாமம்பூ மாலைதூக்கி
முளைக்குடந் தூபம்நல் தீபம்வைம்மின்
சத்தியுஞ் சோமியும் பார்மகளும்
நாமக ளோடுபல் லாண்டிசைமின்
சித்தியுங் கௌரியும் பார்ப்பதியும்
கங்கையும் வந்து கவரிகொண்மின்
அத்தன்ஐ யாறன்அம் மாணைப்பாடி
ஆட்பொற் சுண்ணம் இடித்துநாமே.

பூவியல் வார்சடை எம்பிரார்க்குப்
போற்றிருச் சுண்ணம் இடிக்கவேண்டும்
மாவினவடுவாகி ரன்னகண்ணீர்
வம்மின்கள் வந்துடன் பாடுமின்கள்
கூவுமின் தொண்டர் புறம்நிலாமே
குனிமின் தொழுமின்எங் கோன்எங்கூத்தன்
தேவியுந் தானுவந் தெம்மையாளச்
செம்பொன்செய் சுண்ணம் இடித்துநாமே.

சுந்தர நீறணிந் தும்மெழுகித்
 தூயபொன் சிந்தி நிதிபரப்பி
 இந்திரன் கற்பகம் நாட்டியெங்கும்
 எழிற்சுடர் வைத்துக் கொடியெடுமின்
 அந்தரர் கோன்அயன் தன்பெருமான்
 ஆழியான் நாதன்நல் வேலன்தாதை
 எந்தரம் ஆளுமை யாள்கொழுநற்(கு)
 ஏய்த்தபொற் சுண்ணம் இடித்துநாமே.

காசணி மின்கள் உலக்கையெல்லாம்
 காம்பணி மின்கள் கறையுரலை
 நேச முடைய அடியவர்கள்
 நின்று நிலாவுக என்றுவாழ்த்தித்
 தேசமெல் லாம்புகழ்ந் தாடுங்கச்சித்
 திருவேகம் பன்செம்பொற் கோயில்பாடிப்
 பாச வினையைப் பறித்துநின்று
 பாடிப்பொற் சுண்ணம் இடித்துநாமே.

அறுகெடுப் பார்அய னும்அரியும்
 அன்றிமற் றிந்திர னோடமரர்
 நறுமுறு தேவர்க ணங்களெல்லாம்
 நம்மிற்பின் பல்லதெடுக்க வொட்டோம்
 செறிவுடை மும்மதில் எய்தவில்லி
 திருவேகம் பன்செம்பொற் கோயில்பாடிப்
 முறுவற்செவ் வாயினீர் முக்கண் அப்பற்கு
 ஆடப்பொற் சுண்ணம் இடித்துநாமே.

உலக்கை பலஓச்சு வார்பெரியர்
 உலகமெ லாம்உரல் போதாதென்றே
 கலக்க அடியவர் வந்துநின்றார்
 காண உலகங்கள் போதாதென்ற
 நலக்க அடியோமை ஆண்டுகொண்டு
 நாண்மலர்ப் பாதங்கள் சூடத்தந்த
 மலைக்கு மருகனைப் பாடிப்பாடி
 மகிழ்ந்துபொற் சுண்ணம் இடித்துநாமே.

சூடகந் தோள்வளை ஆர்ப்பஆர்ப்பத்
 தொண்டர் குழாமெழுந் தார்ப்ப ஆர்ப்ப
 நாடவர் நந்தம்மை ஆர்ப்பஆர்ப்ப
 நாமும் அவர்தம்மை ஆர்ப்பஆர்ப்ப
 பாடகம் மெல்லடி யார்க்கும்மங்கை
 பங்கினன் எங்கள் பராபரனுக்(கு)
 ஆடக மாமலை அன்னகோவுக்(கு)
 ஆட்பொற் சுண்ணம் இடித்துநாமே.

வாட்டலங் கண்மடமங்கைநல்லீர்
 வரிவளை ஆர்ப்பவண் கொங்கைபொங்கத்
 தோட்டிரு முண்டந் துதைந்திலங்கச்
 சோத்தெம்பி ரான்என்று சொல்லிச்சொல்லி
 நாட்கொண்ட நாண்மலர்ப் பாதங்காட்டி
 நாயிற்க டைப்பட்ட நம்மையிம்மை
 ஆட்கொண்ட வண்ணங்கள் பாடிப்பாடி
 ஆட்பொற் சுண்ணம் இடித்துநாமே.

வையகம் எல்லாம் உரலதாக
 மாமேரு என்னும் உலக்கைநாட்டி
 மெய்யெனும் மஞ்சள் நிறையாட்டி
 மேதகு தென்னன் பெருந்துறையான்
 செய்ய திருவடி பாடிப்பாடிச்
 செம்பொன் உலக்கை வலக்கைபற்றி
 ஐயன் அணிதில்லை வாணனுக்கே
 ஆட்பொற் சுண்ணம் இடித்துநாமே.

முத்தணி கொங்கைகள் ஆஆ
 மொய்குழல் வண்டினம் ஆஆச்
 சித்தஞ் சிவனோடும் ஆஆச்
 செங்கயற் கண்பனி ஆஆப்
 பித்தெம் பிரானோடும் ஆஆப்
 பிறவி பிறனோடும் ஆஆ
 அத்தன் கருணையொ டாஆ
 ஆட்பொற் சுண்ணம் இடித்துநாமே.

மாடு நகைவாள் நிலாவெறிப்ப
 வாய்திறந் தப்பவ ளந்துடிப்பப்
 பாடுமின் நந்தம்மை ஆண்டவாறும்
 பணிகொண்ட வண்ணமும் பாடிப்பாடித்
 தேடுமின் எம்பெரு மாணைத்தேடிச்
 சித்தங் களிப்பத் திகைத்துத்தேறி
 ஆடுமின் அம்பலத் தாடினானுக்கு
 ஆட்பொற் சுண்ணம் இடித்துநாமே.

மையமர் கண்டனை வானநாடர்
 மருந்தினை மாணிக்கக் கூத்தன்தன்னை
 ஐயனை ஐயர்பி ரானைநம்மை
 அகப்படுத் தாட்கொண் டருமைகாட்டும்
 பொய்யர்தம் பொய்யனை மெய்யர்மெய்யைப்
 போதரிக் கண்ணினைப் பொற்றொடித்தோள்
 பையர வால்குடி மடந்தைநல்லீர்
 பாடிப்பொற் சுண்ணம் இடித்துநாமே.

மின்னிடைச் செந்துவர் வாய்க்கருக்கண்
 வெண்ணகைப் பண்ணமர் மென்மொழியீர்
 என்னுடை ஆரமு(து) எங்கள் அப்பன்
 எம்பெரு மான்இம வான்மகட்குத்
 தன்னுடைக் கேள்வன் மகன்தகப்பன்
 தமையன்எம் ஐயன் தாள்கள்பாடிப்
 பொன்னுடைப் பூண்முலை மங்கைநல்லீர்
 பொற்றிருச் சுண்ணம் இடித்துநாமே.

சங்கம் அரற்றச் சிலம்பொலிப்பத்
 தாழ்குழல் சூழ்தரு மாலையாடச்
 செங்கனி வாய்இத முந்துடிப்பச்
 சேயிழை யீர்சிவ லோகம்பாடிக்
 கங்கை இரைப்ப அராஇரைக்கும்
 கற்றைச் சடைமுடி யான்கழற்கே
 பொங்கிய காதலிற் கொங்கைபொங்கப்
 பொற்றிருச் சுண்ணம் இடித்துநாமே.

ஞானக் கரும்பின் தெளியைப்பாகை
 நாடற்கரிய நலத்தை நந்தாத்
 தேனைப் பழச்சுவை ஆயினானைச்
 சித்தம் புகுந்து தித்திக்கவல்ல
 கோனைப் பிறப்பறுத் தாண்டுகொண்ட
 கூத்தனை நாத்தமும் பேறவாழ்த்திப்
 பானல் தடங்கண் மடந்தைநல்லீர்
 பாடிப்பொற் சுண்ணம் இடித்துநாமே.

ஆவகை நாமும்வந் தன்பர்தம்மோ (6)
 ஆட்செயும் வண்ணங்கள் பாடிவிண்மேல்
 தேவர்க னாவினுங் கண்டறியாச்
 செம்மலர்ப் பாதங்கள் காட்டுஞ்செல்வச்
 சேவகம் ஏந்திய வெல்கொடியான்
 சிவபெரு மான்புரஞ் செற்ற கொற்றச்
 சேவகன் நாமங்கள் பாடிப்பாடிச்
 செம்பொன்செய் சுண்ணம் இடித்துநாமே.

தேனக மாமலர்க் கொன்றைபாடிச்
 சிவபுரம் பாடித் திருச்சடைமேல்
 வானக மாமதிப் பிள்ளைபாடி
 மால்விடை பாடி வலக்கையேந்தும்
 ஊனக மாமழுச் சூலம்பாடி
 உம்பரும் இம்பரும் உய்யஅன்று
 போனக மாகநஞ் சுண்டல்பாடிப்
 போற்றிருச் சுண்ணம் இடித்துநாமே.

அயன்தலை கொண்டுசெண் டாடல்பாடி
 அருக்கன் எயிறு பறித்தல்பாடி
 கயந்தனைக் கொன்றுரி போர்த்தல்பாடி
 காலனைக்காலால் உதைத்தல்பாடி
 இயைந்தன முப்புரம் எய்தல்பாடி
 ஏழை அடியோமை ஆட்கொண்ட
 நயந்தனைப் பாடிநின் நாடியாடி
 நாதற்குச் சுண்ணம் இடித்துநாமே.

வட்டமலர்க் கொன்றை மாலைபாடி
 மத்தமும் பாடி மதியும்பாடிச்
 சிட்டர்கள் வாழுந்தென் தில்லைபாடிச்
 சிற்றம்ப லத்தெங்கள் செல்வம்பாடிக்
 கட்டிய மாசணக் கச்சைபாடிக்
 கங்கணம்பாடிக் கவித்தகைம்மேல்
 இட்டுநின் றாடும் அரவம்பாடி
 ஈசற்குச் சுண்ணம் இடித்துநாமே.

வேதமும் வேள்வியும் ஆயினார்க்கு
 மெய்ம்மையும் பொய்ம்மையும் ஆயினார்க்குச்
 சோதியுமாய் இருளா யினார்க்குத்
 துன்பமு மாய்இன்பம் ஆயினார்க்குப்
 பாதியுமாய் முற்றும் ஆயினார்க்குப்
 பந்தமு மாய்விடும் ஆயினார்க்கு
 ஆதியும் அந்தமும் ஆயினார்க்கு
 ஆட்பொற் சுண்ணம் இடித்துநாமே.

ஆலயங்களில் கொடிமரம் ஏன்?

ஆலய அமைப்பில் கொடிமரம் என்பது “சூட்சுமலிங்கம்” என்று
 அழைக்கப்படுகின்றது. அசுரர்களை அகற்றுவதன் பொருட்டும்
 கணங்களையும் தேவர்களையும் அழைத்தல் பொருட்டும்
 ஆலயத்தையும் பக்தர்களையும் பாதுகாக்கவும் ஒவ்வொரு
 ஆலயத்திலும் கொடிமரம் நிறுத்தப்படுகின்றது.

வையம் நீடுக மாமழை மன்னுக
 மெய்விரும்பிய அன்பர் விளங்குக
 சைவ நன்நெறி தான் தழைத்து ஓங்குக
 தெய்வ வெண்திரு நீறு சிறக்கவே

கொடிமரத்தின் முன் துதிக்கும் பாடல்.

கந்தர் சஷ்டி கவசம்

காப்பு

துதிப்போர்க்கு வல்வினைபோம் துன்பம்போம்
நெஞ்சில் பதிப்போர்க்குச் செல்வம் பலித்துக் -
கதித்தோங்கும் நிஷ்டையுங்கை கூடும் நிமலருள்
கந்தர் சஷ்டி கவசந் தனை.

குறள் வெண்பா

அமரரிடர் தீர அமரம் புரிந்த
குமரனடி நெஞ்சே குறி.

நூல்

சஷ்டியை நோக்கச் சரவண பவனார்
சிஷ்டருக் குதவுஞ் செங்கதிர் வேலோன்
பாத மிரண்டில் பன்மணிச் சதங்கை
கீதம் பாடக் கிண்கிணி யாட
மைய னடஞ்செயும் மயில்வா கனனார்
கையில்வே லாலெனைக் காக்கவென் றுவந்து
வர வர வேலா யுதனார் வருக
வருக வருக மயிலோன் வருக
இந்திரன் முதலா எண்டிசை போற்ற
மந்திர வடிவேல் வருக வருக
வாசவன் மருகா வருக வருக

நேசக் குறமகள் நினைவோன் வருக
 ஆறுமுகம் படைத்த ஐயாவருக
 நீறிடும் வேலவன் நித்தம் வருக
 சிரகிரி வேலவன் சீக்கிரம் வருக
 சரவண பவனார் சடுதியில் வருக
 ரவண பவச ரரரர ரரர
 ரிவண பவச ரிரிரிரி ரிரிரி
 விணபவ சரவண வீரா நமோநம
 நிபவ சரவண நிறநிற நிறென
 வசர வணப வருக வருக
 அசுரர் குடிகெடுத்த ஐயா வருக
 என்னை யாளும் இளையோன் கையில்
 பன்னிரண்டாயுதம் பாசஅங் குசமும்
 பரந்த விழிகள் பன்னிரண்டிலங்க
 விரைந்தெனைக் காக்க வேலோன் வருக
 ஐயும் கிலியும் அடைவுடன் செளவும்
 உய்யொளி செளவும் உயிர் ஐயும் கிலியும்
 கிலியுஞ் செளவும் கிளரொளி ஐயும்
 நிலைபெற் றென்முன் நித்தமு மொளிரும்
 சண்முகன் நீயும் தனியொளி யொவ்வும்
 குண்டலி யாம் சிவ குகன் தினம் வருக
 ஆறு முகமும் அணிமுடி யாறும்
 நீறிடு நெற்றியும் நீண்ட புருவமும்
 பன்னிரு கண்ணும் பவளச்செவ் வாயும்
 நன்னெறி நெற்றியில் நவமணிச் சுட்டியும்
 ஈராறு செவியில் இலகுகுண் டலமும்
 ஆறிரு திண்புயத் தழகிய மார்பில்
 பல்பூஷணமும் பதக்கமும் தரித்து
 நன்மணி பூண்ட நவரத்ன மாலையும்
 முப்புரி நூலும் முத்தணி மார்பும்
 செப்பழ குடைய திருவயி றுந்தியும்
 துவண்ட மருங்கில் சுடரொளிப் பட்டும்
 நவரத்தினம் பதித்த நற்சீ ராவும்

இருதொடை யழகும் இணைமுழந் தாளும்
 திருவடி யதனில் சிலம்பொலி முழங்க
 செககண செககண செககண செககண
 மொகமொக மொகமொக மொகமொக மொகெண
 நகநக நகநக நகநக நகென
 டிகுகுண டிகுடிகு டிகுகுண டிகுண
 ரரரர ரரரர ரரரர ரரர
 ரிரிரிரி ரிரிரிரி ரிரிரிரி ரிரிரி
 டுடுடுடு டுடுடுடு டுடுடுடு டுடுடு
 டகுடகு டிகுடிகு டங்கு டிங்குகு
 விந்து விந்து மயிலோன் விந்து
 முந்து முந்து முருகவேள் முந்து
 எந்தனை யாளும் ஏரகச் செல்வ
 மைந்தன் வேண்டும் வரமகிழ்ந் துதவும்
 லாலா லாலா லாலா வேசமும்
 லீலா லீலா லீலா வினோதனென்று
 உன்திரு வடியை உறுதியென் றெண்ணும்
 எந்தலை வைத்துன் இணையடி காக்க
 என்னுயிர்க் குயிராம் இறைவன் காக்க
 பன்னிரு விழியால் பாலனைக் காக்க
 அடியேன் வதனம் அழகுவேல் காக்க
 பொடிபுனை நெற்றியைப் புனிதவேல் காக்க
 கதிர்வே லிரண்டும் கண்ணினைக் காக்க
 விதிசெவி யிரண்டும் வேலவர் காக்க
 நாசிக ளிரண்டும் நல்வேல் காக்க
 பேசிய வாய்தனைப் பெருவேல் காக்க
 முப்பத் திருபல் முனைவேல் காக்க
 செப்பிய நாளைச் செவ்வேல் காக்க
 கன்ன மிரண்டும் கதிர்வேல் காக்க
 என்னிளங் கழுத்தை இனியவேல் காக்க
 மார்பை யிரத்தின வடிவேல் காக்க
 சேரிள முலைமார் திருவேல் காக்க
 வடிவே லிருதோள் வளம்பெறக் காக்க

பிடரிக ளிரண்டும் பெருவேல் காக்க
 அழகுடன் முதுகை அருள்வேல் காக்க
 பழுபதி னாறும் பருவேல் காக்க
 வெற்றிவேல் வயிற்றை விளங்கவே காக்க
 சிற்றிடை யழகுறச் செவ்வேல் காக்க
 நாண்ஆம் கயிற்றை நல்வேல் காக்க
 ஆண்பெண் குறிகளை அயில்வேல் காக்க
 பிட்ட மிரண்டும் பெருவேல் காக்க
 வட்டக் குதத்தை வல்வேல் காக்க
 பணைத்தொடை யிரண்டும் பருவேல் காக்க
 கணைக்கால் முழந்தாள் கதிர்வேல் காக்க
 ஐவிர லடியினை அருள்வேல் காக்க
 கைக ளிரண்டும் கருணைவேல் காக்க
 முன்கை யிரண்டும் முரண்வேல் காக்க
 பின்கை யிரண்டும் பின்னவ ளிருக்க
 நாவிற் சரஸ்வதி நற்றுணை யாக
 நாபிக் கமலம் நல்வேல் காக்க
 முப்பால் நாடியை முனைவேல் காக்க
 எப்பொழு தும்மெனை எதிர்வேல் காக்க
 அடியேன் வசனம் அசைவுள நேரம்
 கடுகவே வந்து கனகவேல் காக்க
 வரும்பகல் தன்னில் வச்சிரவேல் காக்க
 அரையிருள் தன்னில் அணையவேல் காக்க
 ஏமத்தில் சாமத்தில் எதிர்வேல் காக்க
 தாமதம் நீங்கிச் சதுர்வேல் காக்க
 காக்க காக்க கனகவேல் காக்க
 நோக்க நோக்க நொடியில் நோக்க
 தாக்கத் தாக்க தடையறத் தாக்க
 பார்க்கப் பார்க்கப் பாவம் பொடிபடப்
 பில்லி சூனியம் பெரும்பகை யகல
 வல்ல பூதம் வலாட்டிகப் பேய்கள்
 அல்லந் படுத்தும் அடங்கா முனியும்
 பிள்ளைகள் தின்னும் புழக்கடை முனியும்

கொள்ளிவாய்ப் பேய்களும் குறளைப் பேய்களும்
 பெண்களைத் தொடரும் பிரம ராட்சதரும்
 அடியனைக் கண்டால் அலறிக் கலங்கிட
 இரிசிகாட் டேரி இத்துன்ப சேனையும்
 எல்லினு மிருட்டிலும் எதிர்படு மண்ணரும்
 கனபூசை கொள்ளும் காளியோ டனைவரும்
 விட்டாங் காரரும் மிகுபல பேய்களும்
 தண்டியக் காரரும் சண்டா ளர்களும்
 என்பெயர் சொல்லவும் இடிவிழுந் தோடிட
 ஆனை யடியினில் அரும்பா வைகளும்
 பூனைமயிரும் பிள்ளைக ளென்பும்
 நகமும் மயிரும் நீண்முடி மண்டையும்
 பாவைக ளுடனே பலகல சத்துடன்
 மனையிற் புதைத்த வஞ்சனை தனையும்
 ஒட்டிய செருக்கும் ஒட்டியப் பாவையும்
 காசும் பணமும் காவுடன் சோறும்
 ஒதுமஞ் சனமும் ஒருவழிப் போக்கும்
 அடியனைக் கண்டால் அலைந்து குலைந்திட
 மாற்றார் வஞ்சகர் வந்து வணங்கிட
 காலதூ தாளெனைக் கண்டால் கலங்கிட
 அஞ்சி நடுங்கிட அரண்டு புரண்டிட
 வாய்விட்டு அலறி மதிகெட்டு ஓட
 படியினில் முட்ட பாசக் கயிற்றால்
 கட்டுடல் அங்கம் கதறிடக் கட்டு
 கட்டு உருட்டு கால்கை முறிய
 கட்டு கட்டு கதறிடக் கட்டு
 முட்டு முட்டு விழிகள் பிதுங்கிட
 செக்கு செக்கு செதில் செதிலாக
 சொக்கு சொக்கு சூர்ப்பகைச் சொக்கு
 குத்து குத்து கூர்வடி வேலால்
 பற்று பற்று பகலவன் தணல் எரி
 தணல்எரி தணல்எரி தணல்அது ஆக
 விடுவிடு வேலை வெருண்டது ஓடப்

புலியும் நரியும் புந்நரி நாயும்
 எலியும் கரடியும் இனித்தொடர்ந்து ஓட
 தேளும் பாம்பும் செய்யான் பூரான்
 கடிவிட விஷங்கள் கடித்துயர் அங்கம்
 ஏறிய விஷங்கள் எளிதினில் இறங்க
 ஒளிப்புஞ் சுளுக்கும் ஒருதலை நோயும்
 வாதஞ் சயித்தியம் வலிப்புப் பித்தம்
 சூலைசயம் குன்மம் சொக்குச் சிரங்கு
 குடைச்சல் சிலந்தி குடல்விப் பிருதி
 பக்கப் பிளவை படர்தொடை வாழை
 கடுவன் படுவன் கைத்தாள் சிலந்தி
 பற்குத்து அரணை பருவஅரை யாப்பும்
 எல்லாப் பிணியும் எந்தனைக் கண்டால்
 நில்லாது ஓட நீஎனக்கு அருள்வாய்
 ஈரேழ் உலகமும் எனக்கு உறவாக
 ஆணும் பெண்ணும் அனைவரும் எனக்கா
 மண்ணாள் அரசரும் மகிழ்ந்து உறவாகவும்
 உன்னைத் துதிக்க உன்திரு நாமம்
 சரவண பவனே! சையொளி பவனே!
 திரிபுர பவனே! திகழ்ஒளி பவனே!
 பரிபுர பவனே! பவமொளி பவனே!
 அரிதிரு மருகா! அமரா பதியைக்
 காத்துத் தேவர்கள் கடுஞ்சிறை விடுத்தாய்
 கந்தா! குகனே! கதிர்வே லவனே!
 கார்த்திகை மைந்தா! கடம்பா கடம்பனை
 இடும்பனை அழித்த இனியவேல் முருகா
 தணிகா சலனே! சங்கரன் புதல்வா!
 கதிர்கா மத்துறை கதிர்வேல் முருகா!
 பழநிப் பதிவாழ் பால குமாரா!
 ஆவினன் குடிவாள் அழகிய வேலா!
 செந்தின்மா மலையுறும் செங்கல்வ ராயா
 சமரா புரிவாழ் சண்முகத்து அரசே!
 காரார் குழலாள் கலைமகள் நன்றாய்

என்நா இருக்க யான் உனைப் பாட
 எனைத் தொடர்ந்து இருக்கும் எந்தை முருகனைப்
 பாடினேன் ஆடினேன் பரவசமாக
 ஆடினேன் நாடினேன் ஆவினன் பூதியை
 நேசமுடனயான் நெற்றியில் அணியப்
 பாச வினைகள் பற்றது நீங்கி
 உன்பதம் பெறவே உன் அருள் ஆக
 அன்புடன் இரஷி அன்னமுஞ் சொன்னமும்
 மெத்தமெத் தாக வேலா யுதனார்!
 சித்திபெற்று அடியேன் சிறப்புடன் வாழ்க
 வாழ்க வாழ்க மயிலோன் வாழ்க
 வாழ்க வாழ்க வடிவேல் வாழ்க
 வாழ்க வாழ்க மலைக்குரு வாழ்க
 வாழ்க வாழ்க மலைக்குற மகளுடன்
 வாழ்க வாழ்க வாரணத் துவசம்
 வாழ்க வாழ்களன் வறுமைகள் நீங்க
 எத்தனை குறைகள் எத்தனை பிழைகள்
 எத்தனை அடியேன் எத்தனை செயினும்
 பெற்றவன் நீ குரு பொறுப்பது உன் கடன்
 பெற்றவன் குறமகள் பெற்றவ ளாமே
 பிள்ளையென்று அன்பாய்ப் பிரியம் அளித்து
 மைந்தனென் மீதுஉன் மனமகிழ்ந்து அருளித்
 தஞ்சமென்று அடியார் தழைத்திட அருள்செய்
 கந்தர் சஷ்டி கவசம் விரும்பிய
 பாலன் தேவராயன் பகிர்ந்ததைக்
 காலையில் மாலையில் கருத்துடன் நாளும்
 ஆசா ரத்துடன் அங்கம் துலக்கி
 நேச முடன் ஒரு நினைவது ஆகிக்
 கந்தர் சஷ்டி கவசம் இதனைச்
 சிந்தை கலங்காது தியானிப்பவர்கள்
 ஒருநாள் முப்பத் தாறுஉருக் கொண்டு
 ஒதியே ஜெபித்து உகந்து நீறு அணிய
 அஷ்டதிக் குள்ளோர் அடங்கலும் வசமாய்த்

திசைமன்ன ரெண்மர் சேர்ந்தங் கருளுவார்
 மாற்றல ரெல்லாம் வந்து வணங்குவர்
 நவகோள் மகிழ்ந்து நன்மை யளித்திடும்
 நவமத னெனவும் நல்லெழில் பெறுவர்
 எந்த நாளுமீ ரெட்டாய் வாழ்வர்
 கந்தர்கை வேலாம் கவசத் தடியை
 வழியாய்க் காண மெய்யாய் விளங்கும்
 விழியாற் காண வெருண்டிடும் பேய்கள்
 பொல்லா தவரைப் பொடிப்பொடி யாக்கும்
 நல்லோர் நினைவில் நடனம் புரியும்
 சர்வ சத்துரு சங்காரத்தடி
 அறிந்தென துள்ளம் அஷ்டலட் சுமிகளில்
 வீரலட் சுமிக்கு விருந்துண வாகச்
 குரபத்மாவைத் துணிந்தகை யதனால்
 இருபத்தேழ்வர்க் குவந்தமு தளித்த
 குருபரன் பழநிக் குன்றினிலிருக்கும்
 சின்னக் குழந்தை சேவடி போற்றி
 எனைத்தடுத்த தாட்கொள என்றன துள்ளம்
 மேவிய வடிவுறும் வேலவ போற்றி
 தேவர்கள் சேனா பதியே போற்றி
 குறமகள் மணமகிழ் கோவே போற்றி
 திறமிகு திவ்விய தேகா போற்றி
 இடும்பா யுதனே இடும்பா பொற்றி
 கடம்பா போற்றி கந்தா பொற்றி
 வெட்சி புனையும் வேலே போற்றி
 உயர்கிரி கனக சபைக்கோ ரரசே
 மயில்நட மிடுவோய் மலரடி சரணம்
 சரணஞ் சரணஞ் சரவண பவஓம்
 சரணஞ் சரணஞ் சண்முகா சரணம்.

-முற்றும்-

பட்டினத்தார் பாடல்கள்

தாயாருக்குத் தகனக் கிரியை செய்கையில் பாடியது

நேரிசை வெண்பா

ஐயிரண்டு திங்களா அங்கமெலாம் நொந்துபெற்றுப்
பையலென்ற போதே பரிந்தெடுத்துச் - செய்யவிரு
கைப்புறத்தி லேந்திக் கனகமுலை தந்தாளை
எப்பிறப்பிற் காண்பேன் இனி!

முந்தித் தவங்கிடந்து முந்நூறு நாட்சுமந்தே
அந்திபக லாச்சிவனை ஆதரித்துத் - தொந்தி
சரியச் சுமந்துபெற்ற தாயார் தமக்கோ
எரியத் தழல்முட்டு வேன்?

வட்டிலிலுந் தொட்டிலிலும் மார்மேலுந் தோள்மேலுங்
கட்டிலிலும் வைத்தென்னைக் காதலித்து - முட்டச்
சிறகிலிட்டுக் காப்பாற்றிச் சீராட்டுந் தாய்க்கோ
விறகிலிட்டுத் தீமுட்டு வேன்?

நொந்து சுமந்துபெற்று நோவாமல் ஏந்திமுலை
தந்து வளர்ந்தெடுத்துத் தாழாமே - அந்திபகல்
கையிலே கொண்டென்னைக் காப்பாற்றுந் தாய்தனக்கோ
மெய்யிலே தீமுட்டு வேன்?

அரிசியோ நானிடுவேன் ஆத்தாள் தனக்கு
வரிசையிட்டுப் பார்த்து மகிழாமல் - உருசியுள்ள
தேனே! ஆமிர்தமே! சேல்வத் திரவியபூ
மானே! ஏனவழைத்த வாய்க்கு?

அள்ளி யிடுவ தரிசியோ தாய்தலைமேற்
கொள்ளிதனை வைப்பேனோ கூசாமல் - மெள்ள
முகமேல் முகம்வைத்து முத்தாடி, “என்றன்
மகனே!” என வழைத்த வாய்க்கு?

கலிவிருத்தம்

முன்னை யிட்டதீ முப்பு ரத்திலே:
பின்னை யிட்டதீ தென்னி லங்ககையில்:
அன்னை யிட்டதீ அடிவ யிற்றிலே:
யானும் இட்டதீ மூள்க மூள்கவே!

நேரிசை வெண்பா
வேகுதே தீயதனில் வெந்து பொடிசாம்பல்
ஆகுதே பாவியேன் ஐயகோ!-மாகக்
குருவி பறவாமற் கோதாட்டி யென்னைக்
கருதி வளர்த்தெடுக்க கை!

வெந்தாளோ, சோணகிரி வித்தகா! நின்பாதத்தில்
வந்தாளோ, என்னை மறந்தாளோ, - சந்ததமும்
உன்னையே நோக்கி, உகந்து வரங்கிடந்தென்
றன்னையே யீன்றெடுத்த தாய்?

வீற்றிருந்தாள் அன்னை: வீதி தனிலிருந்தாள்:
நேற்றிருந்தாள்: இன்றுவெந்து நீறானாள்: - பாற்றெளிக்க
எல்லீரும் வாருங்கள் ஏதென் றிரங்காமல்:
எல்லாஞ் சிவமயமே யாம்.

வள்ளலார் அருவியது

ஒருமையுடன் நினது திரு மலரடி நினைக்கின்ற
உத்தமர் உறவு வேண்டும்
உள் ஒன்று வைத்துப் புறமொன்று பேசுவார்
உறவு கலவாமை வேண்டும்
பெருமை பெறு நினது புகழ் பேச வேண்டும்
பொய்மை பேசாதிருக்க வேண்டும்
பெருநெறி பிடித்தொழுக வேண்டும் மதமான பேய்
பிடியாதிருக்க வேண்டும்
மருவு பெண் ஆசையை மறக்க வேண்டும் உனை
மறவாதிருக்க வேண்டும்
மதி வேண்டும் நின் கருணைநிதி வேண்டும் நோயற்ற
வாழ்வில் நான் வாழ வேண்டும்

தருமமிகு சென்னையில் கந்த கோட்டத்துள்வளர்
 தலமோங்கு கந்தவேளே
 தண்முகத் துய்யமணி உண்முகச் சைவமணி
 சண்முகத் தெய்வ மணியே.

திருஅருட்பா

அப்பா நான் வேண்டுதல் கேட் டருள் புரிதல்
 வேண்டும். ஆருயிரகட் கெல்லாம் நானன்பு
 செய்தல் வேண்டும் எப்பாரு எப்பதமும் எங்ஙனும்
 நான் சென்றே - எந்தை நினதருட் புகழை
 இயம்பிடல் வேண்டும். செப்பாத மேனிலை மேற்
 சுத்த சிவமார்க்கம் திகழ்ந்தோங்க
 அருட்ஜோதி செலுத்தியிடல் வேண்டும் தப்பேது
 நான் செயினும் நீ பொறுத்தல் வேண்டும்.
 தலைவ நினைப் பிரியாத நிலமையும் வேண்டுவனே.

விநாயகர்

வேண்டுபவர்கள் வேண்டியதை அருளும் வீறுடைய
 நாயகன் “ஓம்” எனும் பிரணவத்தைக் தம் திருவுருவமாகக்
 கொண்டவர். தேவ கணங்களுக்கு எல்லாம் தலைவரான
 கணபதியாவார்.

வீடுகள், கோயில்களில் விநாயகரின் அமர்ந்த வடிவமே
 ஏற்றது. உற்சவருக்கு அமர்ந்த கோலம் இருக்கலாம்.
 இருப்பினும் நின்றகோலமே சிறப்பாகும்.

விநாயகப் பெருமான் கடவுள், மனிதன், தேவர்,
 விலங்கு முதலிய எல்லா உயிர்களுக்கும் அருள் புரிபவர்.
 எனவேதான் அதை உணர்த்தும் வகையில் அவர் தம்
 திருவுருவத்தில் இடைக்குக் கீழ் மனிதக்கூறும், இடைக்கு மேல்
 கழுத்துவரை தேவக் கூறும், அதற்கு மேல் விலங்குக் கூறும்
 அமைந்து காணப்படுகிறார்.

‘அறிவிலும் பண்பிலும் உயர்வு பெற்றால்
 விலங்குகளும் உயர்வாக மதிக்கப்படும், அவற்றில் தாழ்ந்தால்
 தேவரும் மனிதரும் கூட இழிந்தவர்களாகக் கருதப்படுவார்கள்.’

என்னும் தத்துவத்தையே விநாயகரின் திருவுருவ அமைப்பு நமக்கு உணர்த்துகிறது.

‘யானைமுகனைக் காண்பவன் எல்லா தேவர்களின் முகத்தையும் காண்பவன் ஆகிறான். யானை முகத்தவரான இந்தக் கணபதி மகிழ்ந்தால் மூவுலகிலுள்ள எல்லோரும் மகிழ்ச்சி அடைவார்கள்.’ என்று புஷ்பதந்தர் அருளிய கணேச மஹிமன ஸ்தோத்திரம் கூறுகிறது.

ஸ்ரீமந் நாராயணன், ஸ்ரீ சதாசிவம் போன்ற தெய்வங்களில் ஸ்வரூபத்தையே தமது உடலாகக் கொண்டவர் கணேசர்.

“எப்போதும் பிரம்ம ரூபமாய், மாறுபாடுகளற்று, மாறுபாடுகளுக்கு அதிகாரணமாய், மகேசரால் வணங்கப் பெற்ற, அபரஸ்வரூபமான, தனக்குள்ளே அறியத்தக்கவராக இருப்பவர் வக்ரதுண்ட விநாயகர், சூரியன், உயிரான காற்று, விஷ்ணு, வருணன், யமன், பிரம்மா, அக்கினி, இந்திரன், திக்தேவதைகள் ஆகியவர்களுக்கு ஒளியைக் கொடுத்து எல்லா தேவர்களுமாக விளங்குபவர் வக்ரதுண்ட விநாயகர்” என்று வக்ரதுண்டர் ஸ்தோத்திரம் குறிப்பிடுகிறது.

விநாயகர் காலைமடிந்து அமர்ந்த கோலம் அகரம்; தலையும் துதிக்கையும் உகரம்; வயிறு மகரம்; விந்து, நாதம் ஆகிய இரண்டும் விநாயகரின் உருவத்தில் விளையாடுகின்றன. குண்டலினி ஊர்தி, தந்தம் பதி (இறைவனைப் பற்றிய) அறிவை விளங்கும். ஏழு உலகங்களும் கொழுக்கட்டை மந்திர சாதனை ஜபமாலை, நான்கு திருக்கரங்கள் அறம், பொருள், இன்பம், வீடு அளிக்கும் அறிகுறி முக்கண்களில் நடுக்கண் ஞானக்கண் மற்ற இரண்டு கண்கள் சூரிய, சந்திரர்கள், இதில் இடக்கண் அகாரம், வலக்கண், உகாரம் நெற்றிக் கண் மகாரம் என்று பெரியோர் கூறுவர்.

புராணங்கள் போற்றும் பெருமான்

உபநிடதங்கள் விநாயகரைப் பரம்பொருளாக
வர்ணிக்கின்றன.

ரிக் வேதத்தில் உள்ள 'ப்ரஹ்மணஸ்பதி சூக்தங்கள்' கணபதியை விவரித்துக் கூறும் மணிவாக்குகளாகும். அவை "பிரமன், திருமால், ருத்திரன், ஈஸ்வரன், சதாசிவம் என்ற ஐந்து தேவவடிவம் கொண்ட பஞ்சகிருத்தியம் எனும் ஐந்து தொழில்களைப் புரிபவர் விநாயகர்" என்று குறிப்பிடுகின்றன.

பிரம்ம வைவர்த்தம், ஸ்காந்தம், பத்ம புராணம், கணேச புராணம், முத்கல புராணம், மானவக்ஹ்ருய சூத்திரம், யாக்ருவல்கியம் ஸ்மிருதி முதலியவற்றில் விநாயகரின் வழிபாடு கூறப்பட்டுள்ளது.

பிரம்மாண்ட புராணத்தில் விநாயகரின் வரலாறு விரிவாகக் காணப்படுகிறது.

தனக்கு உணவு கொடுத்து அன்பு செலுத்தும் பாகன் தன் காலில் அடியினை எடுத்து வைத்தால் அவனை தன் முடி மீது உயர்த்துவது அந்தப் பாகனுக்கு இடுக்கண் வராமல் காப்பது - யானையின் குணமாகும்.

விநாயகரின் பெருச்சாளி வாகனம்

எல்லாவற்றிற்கும் ஆதாரமாகவும், ஆதேயமாகவும் (தாங்குபாவராவும், தாங்கப்படுபவராகவும்) விநாயகர் இருக்கிறார் என்பதை அவரது பெருச்சாளி வாகனம் காட்டுகிறது. பெருச்சாளி இருளை விரும்பும்; கீழறுத்துச் சென்று கேடு விளைவிக்கும். அதனால் அது அறியாமை அல்லது ஆணவ மலத்தைக் குறிக்கும்.

எனவே பெருச்சாளினைப் பிள்ளையார் தமது காலின் கீழ் கொண்டிருப்பது அவர் அறியாமையையும், செருக்கையும் அடக்கி ஆட்கொள்பவர் என்பதை உணர்த்துகிறது.

ஐங்கரன்

பெருமானின் ஐந்து திருக்கரங்களும் திருவைந்தெழுத்தை உணர்த்துவதாகும்.

அங்குசம் தாங்கிய வலக்கை சிகரம், பாசம் பற்றிய இடக்கை வகரம், தந்தம் ஏந்திய வலக்கை யகரம், மோதகம்

உள்ள இடக்கை நகரம், துதிக்கை மகரம், இப்படியாக “சிவாயநம்” என்னும் திருவைந்தெழுத்தை விநாயகரின் ஐந்து திருக்கரங்களும் உணர்த்துகின்றன.

ஐம்பெரும் சக்தி

விநாயகப் பெருமான் பஞ்ச பூதங்களையும் தம்முள் அடக்கி முழு முதல்வனாகக் காட்சி தருகின்றார். அவரது மடித்து வைத்துள்ள ஒரு பாதம் பூமியையும், சரிந்த தொந்தி நீரையும் அவரது மார்பு நெருப்பையும் இரண்டு புருவங்களும் சேர்ந்த அரைவட்டம் காற்றையும் அதன் நடுவில் வளைந்திருக்கும் கோடு ஆகாயத்தையும் பெருமான் தம் திருக்கரங்களில் ஏந்தியுள்ள ஆயுதங்கள் ஐந்தொழிலை உணர்த்துகின்றன. அவரது பாசம் படைத்தலையும் அங்குசம் அழித்தலையும் ஒடிந்த தந்தம் காத்தலையும் துதிக்கை மறைத்தலையும் மோதகம் அருளலையும் குறிப்பிடுகின்றது.

மனித உடம்பில் மூலாதாரம், சுவாதிஷ்டானம், மணிபூரகம், விசுத்தி, அநாகதம், ஆக்ஞை என்ற ஆறு ஆதாரங்கள் இருக்கின்றன. இவைகளில் முதல் ஆதாரமாகிய மூலாதாரத்தில் உறைபவர் முதல்வரான விநாயகர்.

பரப்பிரம்மம் விநாயகர்

விநாயகரின் சிரஸ் பிரம்மம் ஆகும். உச்சந்தலை பரமேஸ்வரராகவும் எண் திசைகள் காதாகவும் அக்கினி, சூரியன், சந்திரன் முக்கண்களாகவும் பிரம்மாண்டமே இவரது கழுத்து (ருத்திரன் கழுத்து என்றும் கூறுவர்) புண்ணியம் இவரது மேல் உதடு பாவம் இவரது கீழ் உதடு, சாமவேதம் இவரது ஒலி, சூரியன் முதலிய கிரகங்களும் கிருத்திகை முதலிய நட்சத்திரங்களும் பற்கள். வேதங்கள், புராணங்கள், நியாய மீமாம்சை நூல்கள் முதலிய தெய்வீகச் சொற்களஞ்சியங்கள் (சரஸ்வதி) நாக்காகவும் இந்திரனை மூக்காகவும் யானை உடலின் கழுத்துக்கு மேல் உயர்ந்து பருமனாக உள்ள இரண்டு மாமிசப் பிண்டங்கள் (கண்டிகை)

சூரிய சந்திரர்களாகவும் லட்சுமி அவரது திருமார்பாகவும் உள்ளம் வேதமாகவும் பரந்த விரிந்த ஆகாயம் அவரது தொப்புளாகவும் கடல்களைப் பெரும் வயிறாகவும் யட்சர், கந்தர்வர், அரக்கர், கின்னரர், மனிதர்கள் ஆகியவர்களை வயிற்றின் உள்ளே நாடி நரம்பாகவும் உடையவர் விநாயகர்.

கங்கை முதலிய நதிகளையும், சோணம் முதலிய நிதங்களை (நிதம் - மேற்கு நோக்கிச் செல்லும் ஆறு) கைகளாகவும், ஆதிஷேசன் முதலிய சர்ப்பராஜாக்களை விரல்களாகவும் துருவன் முதலிய நட்சத்திரங்களை கை, கால்களின் விரல்களாகவும் விநாயகர் கொண்டிருக்கிறார்.

மேருமலையை முதுகாகவும் மண்ணுலகத்தைத் தம் இடையாகவும் உயிரினங்களை தமது குறியிலும் மலைகளைத் துடைகளாகவும் அச்வினி தேவரை முழந்தாள்களாகவும் மண்ணுலகின் கீழ் உள்ள பாதாளத்தைக் கணுக்காலாகவும் பாதாளத்தில் தவம் செய்யும் முனிவர்களை உள்ளங் கால்களாகவும் காலனைக் கட்டை விரல்களாகவும் மூன்று வேதங்களை உடலனைத்துமாகவும் கொண்டவர் விநாயகர். துருவன் முதலிய ஜோதி மண்டலத்தை வாலாக அமைத்துக் கொண்டவர். அடியவரின் உள்ளத்தை கட்டுத்தறியாகக் கொண்டு அசையாமல் வீற்றிருப்பவர். அடியவரின் உள்ளம் என்ற தாமரையின் உள்ளே இருக்கும் தஹராகாசத்தைத் தாம் குளித்து களித்து விளையாடும் குளமாகக் கொண்டவர் விநாயகர்.

ஸ்ரீராமகிருஷ்ண விஜயம்

காயத்ரீ மந்திரம்

‘காயத்ரீ’ மந்திரத்தை முதல்முதலில் இறைவனே படைப்பின் தொடக்கத்தில் வெளிப்படுத்தினார் என்பது இந்துக்களின் நம்பிக்கையாகும். இந்த மந்திரம் பழமையிலும் பழமையான பரம்பொருளைப் பற்றிய மந்திரம் என்பது அனைவரும் ஒப்புக் கொண்டுள்ள உண்மை.

“ஓம் பூர்புவஸ்ஸுவ தத்ஸவிதூர் வரேண்யம்!

பர்கோ தேவஸ்ய தீமஹி, தியோ யோ ந!

ப்ரசோதயாத் !! என்பது காயத்ரீ மந்திரம், இதன்

பொருள் வருமாறு

ஓம் - பரப்பிரம்மத்தின் அடையாளம்

பூ - ஸ்தூல உலகம்

புவ - அந்தரிஷம் (நட்சத்திர மண்டலம்)

ஸிவ - சொர்க்கம் முதலான சூட்சும உலகங்கள்

தத் - தத் பொருளான பரமாத்மா, கடவுள் அல்லது பிரம்மம்

ஸுவிது - இறைவன் அல்லது படைத்தவர்

வரேண்யம் - பூஜிப்பதற்குரிய மிக உயர்ந்த

பர்க - பாவங்கள் அல்லது அஞ்ஞானத்தைப் போக்குபவர்

மகிமை பெற்றவர் அல்லது ஜோதி மயமானவர்.

தேவஸ்ய - ஜோலிக்கின்ற (ஞான சொருபமானவர்)

பிரகாசிக்கின்ற

தீமஹி - நாங்கள் தியானம் செய்கிறோம்

திய - புத்தி (அறிவு)

ய - எவர்

ந - எங்களுடைய (நம்முடைய)

ப்ரசோதயாத் - தூண்ட்டும்

பொழிப்புரை - இந்த மூன்று உலகங்களையும்
சிருஷ்டித்தவரும் பூஜிக்கத்தகுந்த வரும், ஞானம் ஜோதி
சொருபமாக இருப்பவரும் எல்லாப் பாவங்களையும்
அவித்தையையும் போக்குபவராக இருக்கும் இந்த
பரமாத்மாவாகிய ஈசுவரனின் அளவற்ற மகிமையைத் தியானம்
செய்கிறோம். அந்த மேலான பரம் பொருள் நமது புத்திகளை
நடத்தி வழிகாட்டுவாராக நமது புராதன மந்திரங்களில் மிகவும்
நேர்த்தியானதும், மிகவும் சக்தி வாய்ந்துமான மந்திரம் காயத்ரீ
தான். விவரிக்க முடியாத அளவிற்கு அதற்குள் சக்தி
அடங்கியுள்ளது. நம்முள் உறங்கிக் கொண்டிருக்கும் ஆன்மிக
சக்தியைத் தட்டி எழுப்பக் கூடிய மந்திரமே காயத்ரீ மந்திரம்.
மேலும் “வேதமந்திரங்களில் நான் காயத்ரீயாக

விளங்குகிறேன்.” என்று ஸ்ரீ கிருஷ்ண பரமாத்மா கீதையில் குறிப்பிடுகிறார். எனவே மந்திரங்களில் தலை சிறந்தது காயத்ரீ மந்திரம் என்பது தெளிவாகத் தெரிகிறது. எனவே நாம் நமது தாயைக் காப்பாற்றுவது போல காயத்ரீயைக் காப்பற்ற வேண்டும். காயத்ரீ ஏன் வேதமாதா என்று அழைக்கப்படுகின்றாள்? “வேதங்கள் அனைத்தினுடைய சாரம் காயத்ரீ” என்று பகவான் ஸ்ரீ ராம கிருஷ்ணர் அடிக்கடி சொல்வது வழக்கம்.

“வார்த்தைகள் இல்லாது பிரம்மம் ஒன்று உண்டு. வார்த்தை உள்ள பிரம்மம் ஒன்று உண்டு.” என்று தைத்திராயண உபநிடதம் குறிப்பிடுகிறது. மேலும் “அந்த வார்த்தையே ஓம் ஒலியாகும் என்று அது கூறுகிறது அந்த வார்த்தையே பிரணவம் எனப்படும். ஓங்காரம் இந்தப் பிரணவத்தின் மூன்று எழுத்துக்களான அ, உ, ம ஆகியவற்றில் இருந்துதான் “பூர்பு வஸ்ஸுவ” என்ற வியாஹ்ருதிகள் தோன்றின. இந்த மந்திரச் சொற்களிலிருந்து காயத்ரீயின் பிரிவுகளும் அவற்றிலிருந்து வேதங்களும் தோன்றின என்பர்.

அதாவது “தத் ஸவிதர் வரேண்யம்” என்ற சொல்லில் இருந்து ரிக்வேதமும், “பர்க்கோ தேவஸ்ய தீமஹி” என்பதிலிருந்து யஜுர் வேதமும், “தியோயோந ப்ரசோதயாத்” என்பதிலிருந்து சாமவேதமும் தோன்றின என்பர். இந்த மந்திரம் சந்தியா காலத்தில் அவசியம் ஜபம் செய்யப்பட்ட வேண்டிய மந்திரமாகும்.

தியானத்திற்கு ஏற்ற சூழ் நிலையிலுள்ள சூரியோதமும் சூரிய அஸ்தமனமுமாகிய இரண்டு சந்தியா காலத்தையே இந்த மந்திர உபாசனைக்கு நமது ரிஷிகள் தேர்ந்தெடுத்திருக்கிறார்கள். அதனால் சந்தியா உபாசனை என்றாலே காயத்ரீ உபாசனை தான். என்று ஆகிவிடுகிறது. இந்த “காயத்ரீ” என்ற சொல்லுக்கும் பொருள்தான் என்ன? காயந்தம் த்ராயத இதி காயத்ரீ அதாவது “எவன் தன்னைப் பாடுகிறானோ அவனைக் காப்பாற்றுவன்” என்பது இதன் பொருள் எனவே ஆத்ம சாதகரைட்சிக்கும் ஒரு மேலான மந்திரமே காயத்ரீ.

“காயத்ரீ”யின் பெருமை

பழங்காலத்தில் கௌதமர் என்னும் மகாமுனிவர் தேவியைக் குறித்து சிறந்த முறையில் தவம் செய்து சித்திகள் பலவற்றைப் பெற்றார். பிறகு அவர் தேவியின் அபரவடிவமான காயத்ரீயை ஜெபித்து தேவியைத் தரிசித்து பூரண அருளைப் பெற்றுக் திகழ்ந்தார்.

ஒருமுறை உலகத்தில் மழையே பெய்யாமல் பன்னிரண்டு ஆண்டுகள் பஞ்சம் வந்தது. அப்பொழுது பசும்புல்லைக் காண்பதும் அரிதாக இருந்தது. உணவுக்கும் நீருக்கும் மக்கள் பட்ட துன்பத்திற்கும் அளவே இல்லை. அதனால் காட்டில் வாழ்ந்து வந்த பிராமணர்கள் பலர் ஒன்றுகூடி கௌதமருடைய அசிரமத்தை அடைந்தனர். அவர்கள் கௌதம முனிவரை கண்டு அவருடைய திருவடிகளில் வீழ்ந்து “காயத்ரீ” தேவியின் பூரண அனுக்கிரகத்தைப் பெற்ற மகரிஷியே ! நாங்கள் பசியாலும் தாகத்தாலும் வருந்துகிறோம். எங்களைப் பாதுகாப்பது தங்கள் கடமையாகும். எங்களுக்கு வேறு கதி இல்லை என்று கூறி நின்றனர்.

அவ்வாறு கலங்கிக் கண்ணீர் விட்டுநின்ற பிராமணர்களைக் கருணாமூர்த்தியான கௌதமர் பார்த்து மனம் வருத்தி “நீங்கள் அஞ்சவேண்டாம். ஜகதன்னை உங்களைக் காப்பாற்றுவாள்.” ஏன்று ஆறுதல் கூறி அவர்களை அமரச் செய்தார். பின்னர் அவர் திவ்ய மங்கள எஸ்வரூபியும், இன்பம் வழங்குவவளும், வேதஸ்வரூபியுமான காயத்ரீ தேவியைக் குறித்து ஒரு திவ்ய அன்னை ஹோமகுண்டத்தின் மூலமாக அட்சயபாத்திரம் ஒன்றைக் கொடுத்தருளினார். அதன் மகிமையால், கௌதமர் தம்மை வந்தடைந்த எல்லோருக்கும் அறுசுவை உணவு அளித்து, ஆடைகளும், அணிகளும் தந்து அவர்கள் தங்குவதற்கு மாளிகைகளையும் அமைத்துக் கொடுத்தார். கௌதமரின் புகழ் மூவுலகங்களிலும் பரவியது. தேவேந்திரன் கௌதமரைப் பாராட்டினான். அவ்வாறு அவன் பாராட்டியதை நாரதர் பூவுலகுக்கு வந்து கௌதமரிடம் கூறினார். அது கேட்டுக் கௌதமர் பெரும் மகிழ்ச்சியுற்றார்.

பிறகு நாட்டில் மழைபொழிந்தது. பஞ்சம் நீங்கியது. நாடு நாடாயிற்று.

கௌதமர் அட்சயபாத்திரத்தைக் கொண்டு, மக்களுக்கெல்லாம் உண்டியும், உறையுளும், ஆடை அணிகளும் வழங்கியதன் மூலம் அவரது புகழ் மூவுலகங்களிலும் பரவியது. அதனால் அவருக்குச் சிலர் பொறாமையால் ஏதேனும் பழி சுமத்தவிரும்பினர். எனவே மரணத்தறுவாயில் இருக்கும் ஒரு கிழப்பசவைக் கௌதமர் செய்து வந்த கோபுஜைக்காக கொண்டு வந்து நிறுத்தினர். அவர்களுடைய சூதினை உணராத கௌதமர் அப்பசவின் மீது அபிஷேகத்திற்காகப் புனித நீரைப் கொட்டினார். அவ்வளவில் அக்கிழட்டுப் பசு நடுநடுங்கிக் கீழே விழுந்து உயிர் துறந்தது. இந்த நிகழ்ச்சியை அருகில் நின்று பார்த்துக் கொண்டிருந்த அந்தப் பொறாமைக்காரர்கள் நன்றியுணர்ச்சி அற்றவர்களாய் “ஐயோ! எத்தனைபாவம்! முனிவா பசுவைக் கொண்டு விட்டாரே! இதனை விடக் கொடியபாவம் வேறு இல்லை. இனி இந்த ஆசிரமத்தில் தங்குதலும் பாவம்” என்று கூறியவாரே புறப்படலாயினர். முனிவர் சிறிது நேரம் மயங்கி நின்றார். அன்னை காயத்ரியைத் தியானித்தார். அவ்வளவில் அவருக்கு உண்மை புலப்பட்டது. பொறாமைக் காரர்களிக் சூது விளங்கியது. பெருஞ்சீற்றம் கொண்டு சாபம் இட்டார். சாபத்தின் கொடுமை தாங்காது அவர்கள் கௌதமரின் கால்களில் வீழ்ந்து மன்னிப்புக் கேட்டனர். “ஜீவன்களை மன்னிப்பது அன்னையின் பூஜைக்குச்சமம். நீங்கள் பல்லாண்டு இத்துயரை அனுபவித்தபின் சித்திரை மாதம் சுக்கலபட்சத்து நவமி அன்று அன்னையை பூஜைசெய்து இச்சாபத்திலிருந்து விடுதலை பெறுவீராக. என்று திருவருள் செய்தார். பொறாமைக்காரர்களும் நிம்மதியுடன் திரும்பிச் சென்றார்.

கௌதமர் பிறகு அமைதியாகப் பராசக்தியைக் குறித்து பீஜாசக்ஷரத்துடன் ஜபம் செய்தார். அதனால் அன்னை அவருக்குக் காட்சி கொடுத்து அவரைப் பார்த்து, புன்முறுவலுடன் “கௌதமா பயப்படாதே.” என்று கூறி மறைந்தருளினார். புவனேசுவரியின் பெருங்கருணைத் திறனைக்

கண்டு மயிர்கூச்செறியப் பெற்ற கௌதமர் மேலும் மேலும் அன்னையைப் பூஜை செய்வாராயினர்.

ஒரு அரசன் மிகவும் நோய்வாய்ப்பட்டிருந்தான். வைத்தியர்களின் முயற்சி பலனளிக்காது போகவே அவன் மந்திரவாதிகளின் உதவியை நாடினான். அச்சமயம் ஒரு சாது வந்திருந்தார். “உங்களுடைய கொடிய வியாதியை என்னால் குணமாக்க முடியாது. ஆனால் நான் உபாயம் செய்கிறேன். வாளுடன் ஒரு பதுமையை இங்கு வைக்கிறேன். இந்த பதுமை தன் வாளைக் கீழே போடும்படி எவன் செய்கிறோனோ, அவன் உங்கள் நோயை முற்றிலும் குணப்படுத்துவான்.” என்று அரசனிடம் கூறினார். அரசனும் வாளைக் கீழே விழும்படி செய்பவனுக்கு பாதி ராஜ்யம் அளிப்பதாகப் பறைசாற்றினான். எளிதாகச் செய்து விட முடியும் என்று நினைத்துப் பலர் முயன்றனர். ஆனால் பதுமையோ வாளைக் கீழே எறியவில்லை. அங்கு சஞ்சாரம் செய்து கொண்டிருந்த பிராமணன் ஒருவன் விபரமறிந்து அந்தப் பதுமையிடம் வந்தான். பதுமை அவனிடம் மூன்று விரல்களைக் காட்டியது. அந்தணன் மறுப்புத் தெரிவித்தான். பதுமை அவனிடம் இரண்டு விரல்களைக் காட்டியது. அந்தணன் மறுப்புத் தெரிவித்தான். பிறகு பதுமை ஒரு விரலைக் காட்டியது. அந்தணன் சம்மதித்தான். பிறகு கரத்தில் ஜலம் வார்த்து எறிந்தது. அரசனின் வியாதியும் உடனே குணம் அடைந்தது. குழுமி இருந்த அரசனுக்கும் மற்ற மக்களுக்கும் இந்நிகழ்ச்சி ஆச்சர்யத்தைக் தந்தது.

அரசன் அந்தணனை விளக்கம் கேட்கவே அவன் “நான் என் வாழ்க்கையில் செய்திருக்கும் காயத்ரீ ஜெபத்தின் பலனின் மூன்று பாகத்தைத் தானமாக கேட்டது அந்தக் தேவதை. மூன்று பாகம் தர நான் சம்மதிக்கவில்லை. பின் இரண்டு பாகத்தைத் தானமாக தரக்கேட்டது. அதற்கும் நான் சம்மதிக்கவில்லை. பிறகு ஒரு பாகம் தானமாகக் கேட்டது. அதைக் கொடுக்கச் சம்மதித்தால் தேவதை வாளை எறிந்தது. உங்கள் வியாதியும் குணமாயிற்று.” என்றார். அரசன் அந்தணனைப் பாராட்டி அவனுக்குத் தன் ராஜ்யத்தில் பாதி

தர முன் வந்தான். அந்தணனோ ராஜ்யம் தனக்குத் தேவையில்லை. என்றும் ஜபம் செய்வதற்குத் தனிமையான இடம் கிடைத்தால் போதும் எனக்கூற அரசன் அவருக்குத் தகுந்த இடம் அமைத்துக் கொடுத்தான். மக்களும் காயத்ரீ ஜெபத்தின் மகிமையை உணர்ந்தனர்.

ஞானபூமி

காயத்ரீ ஜபம் (மந்திரம்)

குரு காயத்ரீ

ஓம் குருதேவாய வித்மஹே, பரப்ரஹ்மணே தீமஹி!

தன்னோ குரு ப்ரசோதயாத்!!

ஸ்ரீ கணேச காயத்ரீ

ஓம் ஏகதந்தாய வித்மஹே, வக்ரதுண்டாய தீமஹி!

தன்னோ தந்தீ ப்ரசோதயாத்!!

ஹம்ஸ காயத்ரீ

ஓம் பரமஹம்ஸாய வித்மஹே, மஹாதத்வாய தீமஹி!

தன்னோ ஹம்ஸ ப்ரசோதயாத்!!

பத்மா காயத்ரீ

ஓம் மஹா லக்ஷ்மீயை ச வித்மஹே போகதாயை சதீமஹி!

தன்னோ பத்மா ப்ரசோதயாத்!!

ஷண்முக காயத்ரீ

ஓம் ஷண்முகாய வித்மஹேமஹா சேனாய தீமஹி!

தன்னோ ஸ்கந்த ப்ரசோதயாத்!!

ராம காயத்ரீ

ஓம் தசரதாய வித்மஹே ஸீதாவல்லபாய தீமஹி!

தன்னோ ராமப்ரசோதயாத்!!

கிருஷ்ண காயத்ரீ

ஓம் தேவகி நந்தனாய வித்மஹே வாசுதேவாய தீமஹி!
தன்னோ கிருஷ்ணப் ப்ரசோதயாத்!!

நரசிம்ம காயத்ரீ

ஓம் வஜ்ரநகாய வித்மஹே தீக்ஷணதம் ப்ராய ஷத்மஹி!
தன்னோ ந்ரு ஸிம்ஹ ப்ரசோதயாத்!!

ஸுத்ரஸந காயத்ரீ

ஓம் ஸுத்ரஸநாயவித்மஹே மஹா ஜ்வாலாய தீமஹி!
தன்னோ சக்ர ப்ரசோதயாத்!!

கௌரீ காயத்ரீ

ஓம் ஸ்பகாயை வித்மஹே கமல மாலின்யை தீமஹி!
தன்னோ கௌரீ ப்ரசோதயாத்!!

ஐயதுர்க்கா காயத்ரீ

ஓம் நாராயண்யை வித்மஹே துர்க்காயை சத்மஹி!
தன்னோ கௌரீ ப்ரசோதயாத்!!

மீனாக்ஷீ காயத்ரீ

ஓம் உந்நித்ரியை வித்மஹே சுந்தரப்பிரியாயை சத்மஹி!
தன்னோ மீனாதேவி ப்ரசோதயாத்!!

திரிபுரஸுந்தரீ காயத்ரீ

ஓம் ஐம் த்ரிபுராதேவ்யை வித்மஹே
க்லிம் காமேச்வர்யை சத்மஹி!
ஸௌ: தன்னோ க்லிணா ப்ரசோதயாத்!!

காலிகா காயத்ரீ

ஓம் காலிகாயை வித்மஹே ச்மசான வாஸின்யை தீமஹி!
தன்னோ அகோரா ப்ரசோதயாத்!!

அன்னபூர்ணா காயத்ரீ

ஓம் பகவத்யை ச வித்மஹே மஹேச்வர்யை சத்மஹி!
தன்னோ அன்னபூர்ணா ப்ரசோதயாத்!!

லக்ஷ்மி காயத்ரீ

ஓம் மகாதேவ்யை ச வித்மஹே ஸர்வஸித்யை சதீமஹி!

தன்னோ லக்ஷ்மி ப்ரசோதயாத்!!

ம்ருத்யுஞ்சய காயத்ரீ (சிவபெருமான்)

ஓம் மஹா தேவாய வித்மஹே

ம்ருத்யுஞ்சயாய தீமஹி!

தன்னோ ருத்தி ப்ரசோதயாத்!!

ஸ்ரீ ஆஞ்சநேய காயத்ரீ

ஓம் ஆஞ்சநேயாய வித்மஹே

வாயு புத்திராய தீமஹி!

ஓம் ஆஞ்சநேயாய வித்மஹே

மகா வீராய தீமஹி!

தன்னோ ஹனுமாந் ப்ரசோதயாத்!!

ஓம் ஆஞ்சநேயாய வித்மஹே

ராம தூதாய தீமஹி!

தன்னோ ஹனுமாந் ப்ரசோதயாத்!!

சிவ காயத்ரீ

ஓம் தத்புருஷா வித்மஹே

மகாதத்வாய தீமஹி!

தன்னோ ருத்ர ப்ரசோதயாத்!!

சபரிமலை ஐயப்பன் காயத்ரீ

ஓம் பூதநாதாய வித்மஹே

பவநந்தனாய தீமஹி!

தன்னோ சாஸ்தா ப்ரசோதயாத்!!

நவக்கீரஹ காயத்ரீ மந்திரங்கள்

சூர்ய காயத்ரீ

ஓம் அச்வ த்வஜாய வித்மஹே
பாச ஹஸ்தாய தீமஹி!
தன்னோ ஸூர்ய ப்ரசோதயாத்!!

சந்திர காயத்ரீ

ஓம் பத்மத்வஜாய வித்மஹே
ஹேமரூபாய தீமஹி!
தன்னோ ஸோம ப்ரசோதயாத்!!

அங்காரகன் (செவ்வாய்) காயத்ரீ

ஓம் வீரத்வஜாய வித்மஹே
விக்ன ஹஸ்தாய தீமஹி!
தன்னோ பெளம ப்ரசோதயாத்!!

புதபகவான் காயத்ரீ

ஓம் கஜ த்வஜாய வித்மஹே
சுக ஹஸ்தாய தீமஹி!
தன்னோ புத ப்ரசோதயாத்!!

குரு (வியாழன்) காயத்ரீ

ஓம் வருஷப த்வஜாய வித்மஹே
க்ருணி ஹஸ்தாய தீமஹி!
தன்னோ குரு ப்ரசோதயாத்!!

சுகர்பகவான் (வெள்ளி) காயத்ரீ

ஓம் அச்வ த்வஜாய வித்மஹே
தநூ ஹஸ்தாய தீமஹி!
தன்னோ சுகர் ப்ரசோதயாத்!!

சனிபகவான் காயத்ரீ

ஓம் காக திவஜாய வித்மஹே
கட்க கஸ்தாய தீமஹி
தன்னோ மந்த ப்ரசோதயாத்!!

ராகு காயத்ரீ

ஓம் நகத்வஜாய வித்மஹே
பத்ம ஹஸ்பிதாய தீமஹி!
தன்னோ ராகு ப்ரசோதயாத்!!

கேது காயத்ரீ

ஓம் அச்வ த்வஜாய வித்மஹே
சூல ஹஸ்பிதாய தீமஹி!
தன்னோ கேது ப்ரசோதயாத்!!

வச்சுவலி

திருமதி தையலம்மை கணபதிப்பிள்ளை அவர்களின் வச்சுவலி

வயற்றோர்

திரு திருமதி: நாகலிங்கம் வள்ளியம்மை (அமரர்கள்)

சகோதரர்கள்

1. ஐயம்பிள்ளை (அமரர்) + வள்ளியம்மை (அமரர்)
2. தையலம்மை
3. நாகமுத்து (அமரர்) + வைரவநாதன் (அமரர்)
4. சோமசுந்தரம் (அமரர்)
5. பார்வதி (அமரர்) + சின்னத்தம்பி (அமரர்)
6. தங்கவேலு + பார்வதி
7. சுப்பையா + நாகேஸ்வரி
8. இராசமணி + கனகசபை
9. லெட்சுமி + இளையதம்பி

கணவன்

கணபதிப்பிள்ளை

மக்கள் + மாறமக்கள்

1. கந்தசாமி + கமலாம்பிகை (அமரர்)
2. திருஞானம் (அமரர்) + கமலம்
3. குமரேசன் (அமரர்) + லலிதாதேவி
4. யோகராணி + நவரெத்தினராசா (அமரர்)
5. சியாமளவல்லி + சண்முகநாதன்
6. தில்லையம்பலம் + இராஜேஸ்வரி

**பேர்ப்பிரிவுகளை, பூட்ட்பிரிவுகளை
கந்தசாமி + கமலாம்பிரிவுகை (அமரர்)**

1. கருணாகரன் + சாரதாதேவி (சுவிஸ்) → கமலினி
திலீபன்
2. சாந்தலெட்சுமி + பத்மநாதன் (கனடா) → அகிலன்
கிரிசாந்த்
அபினயா
3. முருகதாசன் + கலாநிதி (சுவிஸ்) → அபினயா
அபிகாஸ்
4. சற்குருநாதன் + கஸ்தூரிபாய் (சுவிஸ்) → சதூர்ஷா
கரிஷன்
5. சிறிறங்கன் + சிவநந்தினி (சுவிஸ்) → விதூர்ஷன்
தமிழினி
ஹருணி
6. சாந்தரூபி + சத்தியபாலா (சுவிஸ்) → சதீஸ்
சபேஸ்
சௌமியா
சகானா
7. சாந்தரூபன் + கலைச்செல்வி (லண்டன்)

திருஞானம் (அமரர்) + கமலம்

1. இரஞ்சிதமலர்(அமரர்) + சிவராசா(கனடா) →
சிவா + விஜயன்
↓
விதூர்சன்
விதூர்சா
பிரியா
பிரவீனா
தேன்கவி
2. யோகமலர் + கிருபாமூர்த்தி (அமரர்)
(ஜேர்மனி) → வசந்தரூபன்(அமரர்)
நிசாந்தி
சகானா
கபீனா

3. புஸ்பராணி + பரமேஸ்வரன் (ஜேர்மனி) → பிரியங்கா
4. விக்னேஸ்வரன் + விஜயகுமாரி(ஜேர்மனி) → சயந்தன்
சயந்தினி
5. பத்மசீலன் + கலாமதி → லோகதர்சன்
பவித்திரா
பவிதா
6. பாஸ்கரன் (கனடா)
7. கேதீஸ்வரி (அனலை)
8. அகிலன் (அனலை)

குமரேசன் (அமரர்) + லலிதாதேவி

1. சுசீலா + உதயசீலன் → ஷாத்விகா
ஷாஜிகா
இந்துஷான்
துஷ்யந்தன்
ஜட்சனன்
திஷாளன்
2. ரஞ்சினி + ஆதித்தமுர்த்தி → பாமதி
தரிசனன்
தரிசனா
நிரோஜன்
3. குமாரதேவன் + பிநேமா → ரட்சிகா
4. குமாரதேவி + ஜெயராசா(ஜேர்மனி)
5. அருள்குமரன்
6. சங்கீதா + சிறிமாறன் → சுஹாஷினி
கலாஜினி
கௌசிகா
7. நிர்மலன்
8. பிரணவன்

யோகராணி + நவவெத்தினராசா (அமரர்)

(கனடா)

1. அரிகரன் (கனடா)
2. கார்த்திகா + சுரேந்திரன் (ஜேர்மனி) —→ சிவன்

சியாமளவல்லி + சண்முகநாதன் (கனடா)

1. லோகேஸ்வரன் + சாமினி (சுவிஸ்) —→ யதூரசன்
லதூரசன்
2. யசோதா + சத்தியநாதன் (கனடா) —→ சோபியா
3. கேதீஸ்வரன் + சிவாஜினி (பிரான்ஸ்) —→ தனுசியா
அபிசன்
4. ரதீஸ்வரன் + நித்தியா (கனடா) —→ சிறீஜா
5. கோணேஸ்வரன் (கனடா)

தில்லையாம்பலம் + இராஜேஸ்வரி

1. கவிதா + சுகைதரன் (சுவிஸ்) —→ வீஷ்மன்
2. கபிலன் + தர்சினி (சுவிஸ்) —→ அஷ்வினி
3. கவிந்தன் (சுவிஸ்)

நன்றி நவீலம்

உயிருள்ளவரை உள்ளத்தால் நேசித்தவர்களுக்கும் எமது அனுகையின் உயிர் பிரிந்தபோது ஆறதல் அளிக்க உற்றார். உறவினர் நண்பர்கள் அனைவருக்கும், தொலைபேசி மூலம் தயர்பகிர்ந்து கொண்டவர்களுக்கும் இறுதிக்கிரியைகளை நிறைவாக செய்ய ஒத்துழைப்பு நல்கிய அன்பு நெஞ்சங்களுக்கும் எமது அம்மாவின் இந்நிகைவு நாளில் பங்கேற்று, அன்புத் தெய்வத்தின் ஆத்மசாந்திக்காக பிரார்த்திக்க அனைவருக்கும் இந்நூலை சிறப்பாக வடிவமைத்துத் தந்த நண்பர்களுக்கும் அச்சகத்தாருக்கும் எமது இதயம் கனிந்த நன்றிகள்.

ஓம் சாந்தி! ஓம் சாந்தி! ஓம் சாந்தி!!!

மக்கள்

மருமக்கள்

பேரப்பிள்ளைகள், பூட்டப்பிள்ளைகள்

தீத்யை மறவோம்
ஆங்கலம்
16.09.2006
தமிழ்
புரட்டாதி மாதம்
அபரபட்சத் தசம்

நேற்று என்பது போய் வீட்ட ஒன்று.

நாளை இன்னமும் வரவில்லை.

நாளை நடக்கப்போவதை யாராலும் அறிய முடியாது.

நீ இன்றைக்காக வாழ்

இன்றைய பொழுதை இன்றையாக்கக் கழி.

அருத்தவர்க்கு எம்மாலான உதவியை செய்யவதும்

பொழுதை இன்றையாக்கும் ஒரு வழியே.

